

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

2 (104) | 2009

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

47-й з'їзд ЗУЄБО

читайте в номері:

4

Вірність
Ігор Колгарьов

7

Будь вірний

18

Рукопокладання в Санта-Барбарі
Фаїна Бородіна

18

Свято служителів у Сакраменто

20

Вибір
Павло Сургай

21

Твердині свої стережи!
Іван Романюк

22

Зміцняй свої сили!
Іван Романюк

24

Сергій Санніков: «Християнству не
вистачає радикалізму, високої освіченості
й стовідсоткової відданості»
Юля Марук

47-й з'їзд ЗУЄБО

Господь — моя сила!

стор. 10

27

Конкурс «Найуважніший читач Біблії»

28

Божі воїни

30

Поезія

31

Новини світу

Західне Українське
Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталія КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на «Вісник правди»
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету ____08. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство «Місіона книжкова
фабрика «Християнське життя»» м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

Мир вам, дорогі брати та сестри!

На сторінках цього випуску журналу ми будемо роздумувати над темою “вірність”. У різних людей з цією темою виникають різні асоціації. Хтось думає про вірність дружині або чоловіку, хтось про вірність країні. Але ми більше акцентуємо нашу увагу на вірності Богу. В книзі Об’явлення 10:2 записані такі слова: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!”

До Своїх служителів Бог висуває одну вимогу — вірність. З чого ж складається вірність, і що означає виявитися вірним? Синоніми слова вірність це: відданість, стабільність, чесність, надійність, непохитність у своїх принципах і стійкість від початку до кінця.

Ми не випадково згадуємо про вірність — вона є вершиною Божих цінностей. Саме на вірності будується сім'я, дружба, будь-які стосунки. Вірність лежить в основі всього життя, і в основі церкви також. Якщо ми вірні, відповідальні, чесні, добросовісні — це зробить церкву впливовою і дієздатною.

Ісус казав, що вірний в малому, буде вірний і у великій справі. Мале — це початок, який дає поштовх чомусь більшому. Як досягти у якійсь справі більшого? Будь вірним у маленьких справах і дорученнях! Але якщо ми ні за що не відповідаємо, нам нічим довести свою вірність. Якщо немає навіть малого, то як же воно може стати великим?

Чому ми, віруючі, маємо бути вірними? В першу чергу тому, що вірний наш Бог. Вірність — Його сутність. Він постійний і незмінний, і коли ми приймаємо Його своїм Господом і Спасителем, Його сутність, Його дух починають жити в нас. Божі якості починають виявлятися і розвиватися в нас, тому люди, приймаючи християнство, стають новими Божими творіннями.

Чи часто ми забуваємо слово Боже коли нам добре? Чи не означає це, що сьогодні ми йдемо вперед, а завтра йдемо назад? Чи не означає це, що сьогодні ми служимо Богу, а завтра — дияволу?

Господь обіцяє нагородити вірність вінцем життя. Є багато красномовних, обдарованих служителів, але не так багато вірних. Нехай людина не має жодних великих талантів, та якщо є вірність — вона буде благословенна! Все інше цінується менше. Якщо на вас можна покластися, вам можна довіряти, то за цим стоїть Сам Господь! Вірність відкриває небо над нами, вона будує і створює, і ми хочемо, щоб ви зараз зробили вибір на користь вірності — вірності своїй сім'ї, своїй справі, своїм словам і обіцянкам.

Бажаємо Вам, дорогі друзі, прикласти максимум зусиль, щоб отримати вінець життя. І нехай Бог Вас рясно благословить!

**“А що ще шукається в доморядниках,
щоб кожен був знайдений вірним.”**

(1 Кор. 4:2)

Святе Письмо багато говорить про вірність. У давньогрецькій мові є два слова, що позначають це поняття: “αληθεαο” (надійність, твердість, сталість, тривалість, непохитність, вірність, істинність, істина, правда, справедливість, щирість) і “πίστοο” (вірний, щирий, надійний, віруючий).

Бути вірним — добре!

Безсумнівно, у нашому світі бути вірним вважається дуже гарною якістю в багатьох сферах життя. Наприклад, коли працівник вірний своїй фірмі, уболює за її успіх, намагається принести їй більше прибутку, то керівництво впевнене, що ніякого зрадництва не буде, секрети не продадуть, а працівник не перебіжить до конкурентів. У бізнесі дуже цінуються вірні люди. Багато керівників були б готові обміняти сотню тимчасових ненадійних працівників на десяток вірних, на яких можна було б покластися.

В армії цінується, коли солдат є патріотом, тобто вірний своїй країні не з обов'язку, а по сумлінню. Армія найманців складаються, звичайно, з людей, що воюють тільки за гроші, і тому вони в будь-який момент можуть припинити бій, можуть бути підкуплені, можуть перейти на сторону ворога або взагалі виїхати додому. Найманець не буде ризикувати своїм життям, жертвувати собою заради перемоги. Тому один воїн-патріот може коштувати тисячі воїнів-найманців.

У різних народах і культурах завжди вважалося позитивним, коли діти вірні своїм батькам, своїй сім'ї, роду, не відрікалися від них, не тікали з дому без благословення. Відмовитися від прізвища батька вважалося зрадництвом. Псевдоніми, нові прізвища, — усе це навіть в останні часи сприймається часто як бунтівне зречення від своїх предків, або як бажання сховати свої справи під маскою.

Вірність подружжя один одному, особливо дружини — своєму чоловікові, виспівувалося в багатьох

творах мистецтва світу, і вважалося завжди для будь-якого чоловіка найвищим щастям. Вірність у шлюбі високо цінується в багатьох релігіях, у тому числі й у християнстві, а порушення скрізь називається найтяжчим гріхом. Суспільство, по якому пройшов своїм залізним катком атеїзм і сексуальна революція, здебільшого ще поважає пари, що зберігають один одному вірність. Жоден чоловік не хоче, щоб його дружина йому зраджувала, а жінка щаслива, якщо знає, що чоловік її любить і вона для нього єдина на цілому світі.

Вірність є також важливою якістю у відносинах друзів. Друг повинен довіряти другові, знати, що той його ніколи не зрадить, не покине у важку хвилину, завжди залишиться другом, готовим прийти на допомогу, здатен навіть віддати своє життя “за свого друга”.

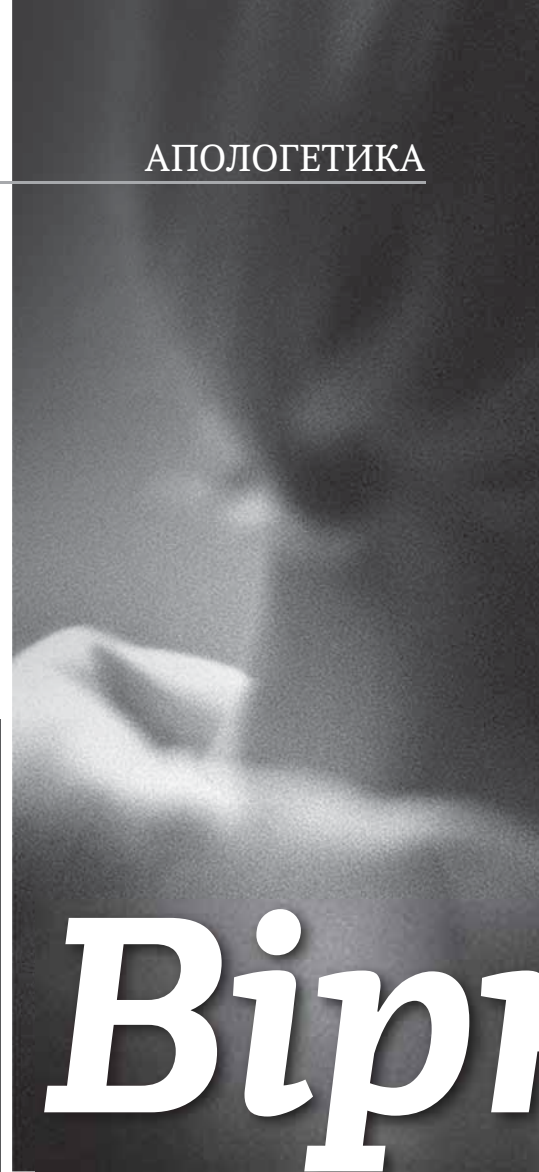
Вірність дуже цінна, коли член церкви вірний своїй помісній церкві. Хоч у наш час почастишали переходи з однієї церкви в іншу, залежно від інтересів і пристрастей людей. Для самої церкви важливі вірні члени, на яких можна покластися, довірити служіння, піклування про душі, знати, що вони не кинуть завтра служіння й не втечуть в іншу общину. Історик Йосип Флавій писав про древню юдейську секту есеїв: “Вони відомі своєю вірністю й точністю, і вони проповідують мир. Усе, що вони говорять — вірніше всякої клятви. Вони уникають клятв, і вважають їх гіршими лжесвідчення. Вони говорять, що людина, якій не можна вірити на слово (без клятви), уже засуджена”.

Чи не правда, дуже гарна характеристика для віруючих? Таких дійсно можна поважати. Сама ж краща вірність, яка існує на світі, це коли християнин вірний своєму Гос-

подові — Ісусу Христу. І вірний, не дивлячись ні на що: ні на гоніння, ні на глузування, ні на нещастя в житті. Апостол Павло писав про християн: **“через славу й безчестя, через ганьбу й хвалу, як обманці, але ми правдиві (αληθεις)”** (2 Кор. 6:8). Отут слово “правдиві” говорить про протилежність обману, тобто християни — це люди, що говорять і люблять правду.

Бути вірними правильному

Проте не будь-яка вірність є хорошим ділом і до вподоби Богові. Недобре бути вірним своїм поганим звичкам і гріхам. Пристрасть до паління або алкоголю може зруйнувати здоров'я людини, і дивно виглядає вірність цим речам. Погано бути вірним своїм помилковим уявленням. Часто люди пишаються тим, що не міняють переконання. Але чи по правді це позитивна характеристика? Відмовитися від помилки, — це, навпаки, ознака розуму, сумління й чесності людини, її здатності адек-

Вірність

“Бути вірними – життєва необхідність для християн. Інакше наша віра, саме християнство просто зникне, розчиниться в безбожному світі. У наш час люди часто міняють релігію, переконання, церкви... Але для християн вірність залишається найважливішим принципом, від якого не можна відступати.”

ватно реагувати на одержувану нею інформацію. Покаяння людини перед Богом, — приклад того, як не тільки добре, але й необхідно міняти свої колишні переконання. І прощення гріхів, дароване Богом у відповідь, здатне дійсно змінити людину, зробити її зовсім іншою, перетворити з ворога Божого — на Його дитя.

Бути вірним невір'ю — не дуже гідна людська вірність. Це все одне, що бути вірним теорії про плоску землю, коли відомо, що земля кругла. Наприклад, у якій-небудь баптистській сім'ї, чоловік раптом став так званим “свідком Єгови”, пішов у цю організацію, а дружина пішла за ним. Здавалося б, це добре, що дружина виявила вірність своєму чоловікові. Це добре, якщо подружжя рухаються в одному напрямку, вирішують узгоджено важливі питання, дружина слухається чоловіка. Але в цьому випадку погано те, що ця вірність виявляється на шкоду Істині. Замість того, щоб залишитися вірній Богові, християнській Церкві, напоумити чоловіка, дружина пішла в погибель разом із ним.

Бути вірним релігії своїх предків у багатьох людей вважається великим достоїнством. Наприклад, юдеї вважають, що кожний єврей зобов'язаний бути вірним релігійним ученням секти фарисеїв, православні вважають, що потрібно бути вірним саме православ'ю, погани говорять, що потрібно не змінювати віри в національних богів, мусульмани вважають смертним гріхом відхід з ісламу, за який слідує суворе покарання. Однак, якщо релігія предків по своїй суті неправильна, неправдива, не походить від правдивого Бога, Отця Ісуса Христа, зберігати їй вірність — значить зберігати вірність ілюзії, що веде до місця вічного осуду.

Господь призиває все людство залишити всіх інших богів, прийти до Нього, визнати тільки Ісуса Христа своїм особистим Господом і Спасителем, і увійти до числа врятованих членів Церкви Христової з усякого роду й племені. Вірними люди повинні бути тільки тому, що насправді істинне, що правильне і, насамперед, — Богові-Отцеві і Його Синові Ісусу Христу.

Вірний Ісус Христос

Зразком правдивої вірності для всіх нас є Господь Ісус Христос. Про Нього так свідчать слова Святого Письма: **“Тому мусів бути Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей.”** (Євр. 2:17). **“Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.”** (1 Іван. 1:9). **“Та від Ісуса Христа, а Він Свідок вірний, Первенець з мертвих і Владика земних царів. Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів.”** (Об. 1:5).

Ісус Христос вірний. Він завжди рятує тих, хто до Нього приходить, Він завжди з нами, з дітьми Божими, Він завжди піклується про нас, завжди допомагає. Ісус завжди з Богом — “по правиці Отця”. І все, що Він обіцяв нам, Він виконує й виконає.

При Своєму житті в Юдеї 2000 років тому наш Спаситель був вірний Богові, Він переміг спокуси в пустелі, не поклонився сатані, не зробив жодного гріха. У Гефсиманському саду Він молився із кривавими краплями поту, і підтвердив Свою вірність Богові-Батькові й тій місії, для якої Він і прийшов у цей світ- постраждати за нас. На хресті Він залишився вірним до Своєї смерті й став жертвою й спокуютою за наші з вами гріхи.

Вірний Бог

Апостол Павло писав Тимофію: **“А коли ми невірні, зостається Він вірним, бо не може зректися Самого Себе!”** (2 Тим. 2:13). Вірність є властивістю і якістю нашого Бога. Бог не може бути невірним, не може змінювати Самому Собі, Своєю якістю, що відкриваються нам через Його Слово, якому також завжди залишається вірний. З Писання ми знаємо, що Господь Бог є любов, Він справедливий, святий, немає в Ньому ніякої темряви, неправди й змін.

Бог обіцяв дати порятунком кожному, хто ввірує в Ісуса Христа й збереже свою віру до кінця: **“Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця.”** (Євр. 3:6). **“Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки початі життя ми затримаємо певним аж до кінця.”** (Євр. 3:14). Якщо ми не будемо вірні Йому, а люди, на жаль, часто бувають невірні, то Бог, будучи абсолютно святим, не може відректися Себе, і тому відречеться від нас **“А коли терпимо, то будемо разом також царювати. А коли відцурась, то й Він відцурася нас!”** (2 Тим. 2:12). У цьому проявляється Його вірність Собі, Своїй святості й Своему Слову.

Якби Бог не був вірний Сам Собі, ми не могли б ні в чому довіряти Йому, не могли знати, який Він, що Він хоче від нас, як нам догодити Йому, що робити і як довіряти. Дуже складно працювати з начальником, що постійно міняє свої вказівки, вимоги, умови, договори, не тримає слова, міняє свій настрій. При такому начальнику будь-яка робота швидко розпадається. Слава Богові, що Він не такий.

“Він Склея, а діло Його досконале, всі бо дороги Його справедливі, Бог вірний, і кривди немає в Ньому, справедливий і праведний Він.” (Повт. 32:4). Нашому Богові можна повністю довіряти завжди й скрізь!

Вірні християни

Після таких прикладів вірності Бога, Ісуса Христа й навіть звичайних працівників у світі цьому, логічно, що від послідовників Ісуса Христа також очікується вірність. І чудово, коли віруючий може бути названий вірним. Апостол Павла писав: **“Про дівчат же не маю наказу Господнього, але даю раду як той, хто одержав від Господа милість бути вірним.”** (1 Кор. 7:25). **“Дякую тому, хто зміцнює мене, — нашому Господеві Ісусові Христові, що відніс мене до числа вірних, поставивши на служіння, мене, що колись зневажав Господа та був переслідувачем і напасником; але я був помилуваний, бо це я робив з незнання, в невірстві.”** (1 Тим. 1:12,13).

Саме вірними називаються в Писанні християни: **“Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, святим, що в Ефесі, і вірним у Христі Ісусі.”** (Еф. 1:1). **“До святих і вірних братів у Христі, що в Колосах: благодать вам і мир від Бога, Отця нашого!”** (Кол. 1:2). **“А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити.”** (2 Тим. 2:2). Отже, вірність є синонімом назви прихильників Ісуса Христа.

Вірний Ісусу, іде за Ним, слухає Його Слово й живе відповідно до нього, зберігає віру, залишається вірним до самої смерті. Саме такі віруючі потрібні Господові, саме такі здатні плідно трудитися для Його Церкви.

Ісус Христос говорив: **“Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий.”** (Лук. 16:10). **“Отже, коли в несправедливим багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довіреть?”** (Лук. 16:11).

Невірні й вірні

Неможливо бути одночасно вірним і невірним. **“Яка згода в Христа з бейійаром? Або яка частка вірного з невірним?”** (2 Кор. 6:15). Зрозуміло, що відповідь може бути тільки одна: **“Ніяка!”** А це значить, що вірним християнам не можна бути в одній релігійній організації, і тим більше у церкви, з невірними. Це два різних типи людей, два різних народи.

У вірних і невірних різні шляхи в житті. Вірні прагнуть до Бога, а невірні шукають широкі шляхи і якнайкраще влаштуватися в цьому житті.

По різному оцінюють вірні й невірні навколишні події. Різні нагороди будуть у вічності. Від невірності можливі тільки одні втрати й нещастя, якщо не в цьому житті, так у вічному. Різні пункти перебування чекають вірних і невірних після смерті й воскресіння з мертвих: рай для одних і пекло для інших.

Бог сказав: **“Лице Я Своє заховаю від них, побачу, який їх кінець, бо вони покоління розбещене, діти, що в них нема віри.”** (Повт. 32:20). Дуже не хотілося б, щоб хтось із християн почув стосовно себе такі слова від Господа...

Будемо вірними!

Бути вірними — життєва необхідність для християн. Інакше наша віра, саме християнство просто зникне, розчиниться в безбожному світі. У наш час люди часто міняють релігію, переконання, церкви... Але для християн вірність залишається найважливішим принципом, від якого не можна відступати.

Бути вірними добре й у євангельських християн-баптистів, любити саме наше братерство, знати його історію, розділяти навчання, трудитися в ньому, сприяти духовному пробудженню й поверненню до біблійних основ і благочестивого способу життя.

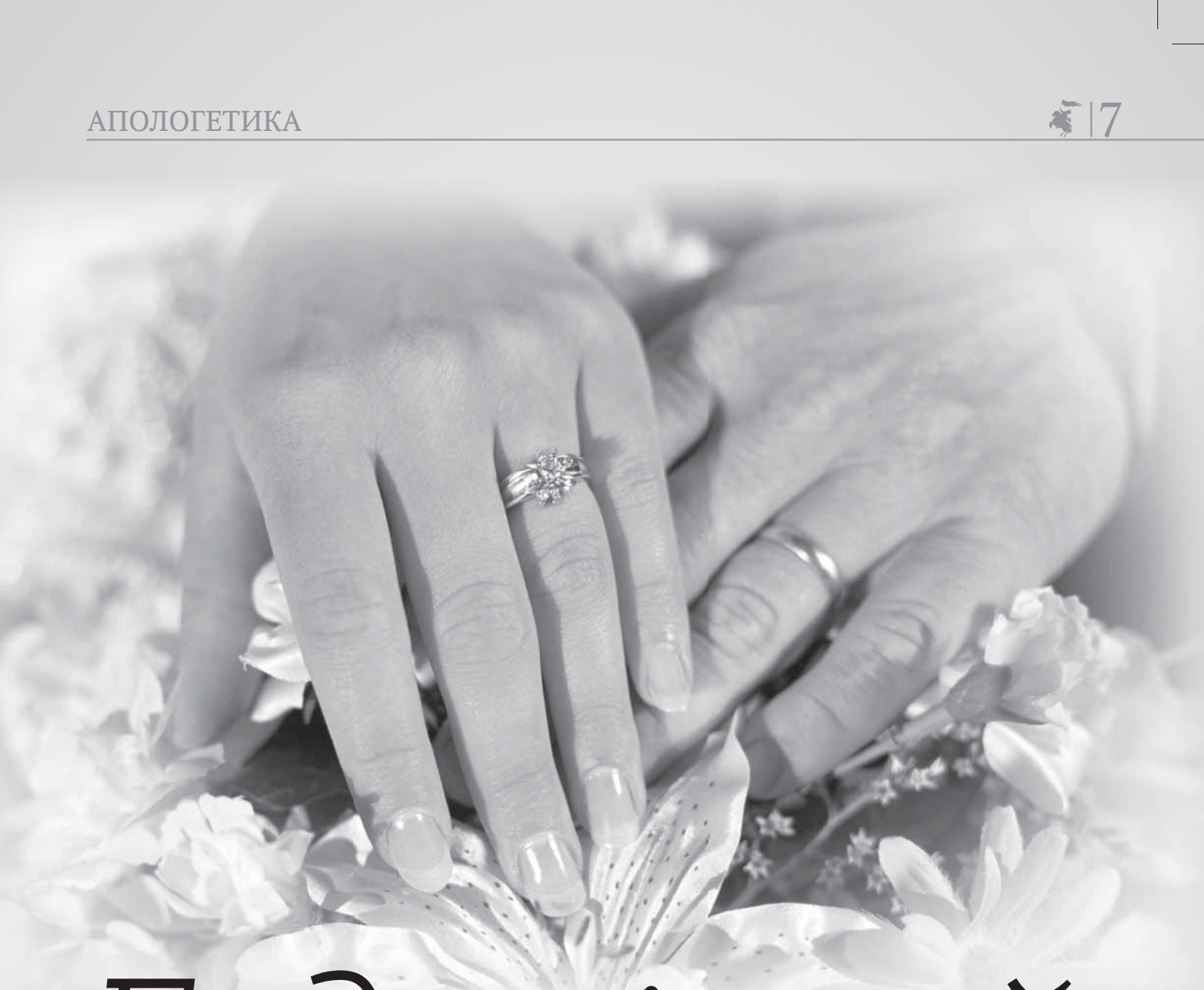
У наш час, коли багато розпусти й подружньої невірності, християнам важливо, не дивлячись ні на що, “по старині” зберігати вірність своїй дружині або чоловікові, а дітям не забувати своїх батьків.

Церква — живий організм, тут у кожного віруючі люблячі друзі, яким також потрібно бути вірними, щоб християни могли покладатися один на одного, і успішно вирішувати всі питання, що повстають перед церквою.

І все-таки насамперед наша вірність повинна виражатися стосовно нашого Господа, Його Синови Ісусу Христу й Божому Слову!

В останній книзі Біблії ми читаємо про останні часи, і там є дуже гарні слова, які добре завжди пам'ятати як поради у житті, і як непопулярну обітницю Божу: **“Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати біду десять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!”** (Об. 2:10).

■ Ігор Колгарьов

Будь вірний

*“Будь
вірний
до смерти,
і дам тобі
вінця
життя”*

(Об. 2:10)

156 році люди кричали на вулицях міста Смірни: “Геть християн! Це небезпечні люди! Ведіть Полікарпа до кесаря! Киньте його звірині!” (Полікарп був учнем апостола Івана). Під час допиту проконсул сказав єпископу Полікарпу: “Пожалій свою старість, присягни генієм кесаря і відречися від Христа”. У відповідь на це Полікарп утвердив свою віру в Ісуса Христа, сказавши: “Я вісімдесят шість років був рабом і слугою Христа, і Він ніколи не відрікся від мене, і робив мені тільки добро. Як же я можу зневажити мого Спасителя?” Полікарп був спалений. Стоячи біля багаття, що починали розпалювати, він молився й казав:

“Прославляю чудне ім'я Ісуса Христа! Ти мій Господь і Спаситель! Дякую Тобі, Боже, за вічне спасіння!” Полум'я охопило Полікарпа, він був спалений язичницькою владою, але душа його залишилася вірною Ісусу Христу.

Вірність — це стійкість і незмінність у своїй вірі, надії і сподіванні. Вірність — це також чесне і сумлінне виконання своїх обов'язків і свого боргу. Ісус Христос — єдиний закон для християнина (1 Кор. 9:21). В цей закон входить також і вірність законним людським властям: батькам (Кол. 3:20), панам (Кол. 3:22), подружжю (Кол. 3:18), цивільним органам влади, оскільки влада від Бога (Рим. 13:1-7). Але християнин

кориться тільки тоді, коли цією покорою він служить Богові, коли ж потрібно, він повинен бути здатний протистояти будь-якому несправедливому наказу і слухатися Бога більше, ніж людей (Дії 4:19).

Ми можемо зробити багато чого на догоду своїм друзям, але потрапити заради їх задоволення в пекло — це занадто багато. Можливо, добре ради доброго товариша зробити те чи інше, але ніколи не варто втрачати дружби з Богом заради того, щоб залишитися в добрих стосунках з людьми.

Господь цінує, дуже цінує вірність Йому. Втрата християнської вірності — смертельна небезпека для кожної віруючої душі.

Я прийняв рішення

Я один з тих, хто твердо вирішив йти до кінця.

У мене є сила Святого Духа — дороги назад немає. Я переступив границю. Я відмовився від життєвого затишку та комфорту. Я — учень Ісуса Христа.

Я не буду озиратися, не розслаблюсь, не сповільню темп, не повернуся назад. Моє минуле відкуплено, моє теперішнє осмислено, моє майбутнє в безпеці.

Я назавжди покінчив з низькосортним життям, ходінням по узбіччі, незначними планами, перекрученим баченням, буденними розмовами, скупими пожертвуваннями і неконкретними цілями.

Я один з тих, хто твердо вирішив йти до кінця. Мені більше не потрібна слава. Мене більше не цікавить становище. Мені більше не потрібна популярність. Мені не обов'язково бути правим. Мені не обов'язково бути першим. Мені не обов'язково бути наверху. Я незалежний від визнання і поваги. Я не чекаю похвали і не шукаю нагороди від людей.

Я один з тих, хто твердо вирішив йти до кінця. Я прагну вперед. Мій погляд твердий, моя ціль — Небеса. Моя дорога вузька, мій шлях тернистий, у мене небагато супутників, але мій Провідник надійний і місія ясна. Мене неможливо купити, змусити піти на компроміс, утримати або спокусити. Мене неможливо змусити повернути назад або ввести в оману. Мене не зможуть зупинити, я не здригнуся при необхідності жертвувати собою, не буду сумніватися, коли прийде негода.

Я один з тих, хто твердо вирішив йти до кінця. Я не здамся, не замовчу, не ослабну і не згорю, доки не закінчу проповідувати, не закінчу молитися, доки не віддам свою ціну, не зберу весь врожай і не вистою з Христом до кінця.

Я один з тих, хто твердо вирішив йти до кінця. Я — учень Ісуса Христа. До Його приходу я повинен продовжувати йти вперед. Я повинен віддавати, доки маю, проповідувати, доки всі не пізнають Його, і працювати, доки Він не зупинить. І коли Він прийде забрати Своїх, Йому не важко буде пізнати

Хай наша вірність буде Богу,
Не день, не два — а все життя,
За це одержиш нагороду,
Коли прийдеш у небеса.

Вінець життя одержиш, друже,
Від Господа Спасителя Христа,
Так записав Іван у книзі,
Це книга Бога — Відкриття!

Читай цю Книгу, не лінися,
Старайся жити ти по ній
Проси у Бога сил, молися,
Це вірний краций засіб твоїй.

Цю Книгу Бог дав Ісусу,
Щоб показати своїм рабам
Про те, що буде досить скоро,
Іван про це засвідчив нам!

Чудовий плід — це вірність Богу,
Йти за ним усе життя,
Перемагати всі спокуси,
Це краця, вища ціль моя!

Стрімлюсь у вічне сине небо,
Щоб бути з Господом моїм,
Дай Боже віруючим людям,
Мету цю досягнути всім.

Хвала Творцю від нас хай завжди
З землі у небеса летить,
Від всіх спасених Ісусом,
Буть вірними нам Бог велить!

Євген Вавринюк

мене, тому що я присвятив своє життя тому, щоб бути одним з тих, хто твердо вирішив йти до кінця.

Відданість Богу

“О, Господи, згадай же, що я ходив перед лицем Твоїм правдою та цілим серцем, і робив я добре в очах Твоїх.” І закликав Єзекія сильно. (4 Цар. 20:3)

На дев'яностому році свого життя Георг Мюллер звернувся одного разу до пасторів помісних церков і служителів Божих з такими словами:

“Я навернувся до Бога в листопаді 1825 року, але тільки чотири роки потому, в липні 1829 року, всім серцем віддався Богу. Любов до грошей і багатства зникла, прив'язаність до місця відійшла, прагнення до видного положення втратило своє значення, насолода мирськими задоволеннями пропала.

Бог, Сам Бог, став моєю долею. У Ньому я знайшов повне задоволення і більше ні в чому не мав потреби. По милості Божій все це збереглося так і до сих пір. Він зробив мене щасливою людиною, надзвичайно щасливим, і це привело мене до того, що я став цікавитися тільки одним ділом Божим.

З любов'ю питаю вас, улюблені брати: Чи всеціло ви віддали свої серця Богові, чи крім Бога ви віддані чому-небудь іншому?”

Щиро відданий Богові християнин, слуга Божий, дивиться не на своє служіння, яким би значним воно не було, а на Господа Ісуса Христа. Відданість Господу — єдиний доказ щирої любові до Нього і запорака істинного християнства. Міра корисності християнина і успіх його у праці залежать від міри його відданості Господу.

Таємниця благословенного і плідного християнського життя полягає у відданості та бездоганному послусі Господу. Істинне щастя християнина — у відданості Господу Ісусу Христу.

Жоден з тих, хто відданий Господу, не був позбавлений спасіння. Тому щиро і цілком ми повинні бути віддані для Господа. Наше благополуччя залежить від нашої відданості Господу.

Божя вірність

“Бо щире Господнєє слово, і кожен чин Його вірний!” (Пс. 32:4)

Одного разу один пастор, випробовуючи віру немолодого, але дуже щирої, люблячої Господа і радісної сестри, запитав її: “Ганусю, а що б ви сказали, якщо б Господь, після всього того, що Він зробив вже для вас, все-таки не прийняв вас в Свою небесну оселю?”

“Ну, як Йому до вподоби, — відповіла сестра, — але якби Бог це зробив, то Він від цього втратив би більше, ніж я”. — “Як так?” — запитав пастор. “Та так, — Він втратив би святість і славу Своєї вірності та праведності, Йому б після цього не можна було б вірити”. Дійсно, як можна було б вірити такому Богу, що не є вірний Своїм обіцянкам? Але наш Господь вірний Своїм словам і справам, а тому ми можемо завжди покласти на Нього, і довіряти Йому.

Вірність — це властивість вірного, повна відданість, правдивість, твердість у слові, стійкість у справі, надійність, точність, достовірність, істина. Вірний — заслуговує повної довіри; не викликає сумніву у своїй надійності, надійний; відповідає правді та дійсності; правильний, точний і безпомилковий.

Бог вірний. Він вірний у Своїй любові. Йому чужі зміни, Він не відає й тіні зміни. Він вірний Своему наміру. Він не залишає справу незакінченою. Він у всіх обставинах вірний, як Отець — Він не відцурається Своїх, як Творець — Він не залишить справи рук Своїх. Він вірний Своїм обітницям, і кожна обітниця обов'язково збудеться для кожного віруючого. Він вірний Своему заповіту, що склав з нами у Христі Ісусі, і засвідчив Кров'ю Його жертви. Він вірний Своему Синові і не допустить, щоб Його дорогоцінна Кров текла даремно. Він вірний Своему народу, якому Він обіцяв вічне життя і від якого не відверне лиця. Біблія каже: “Бог вірний, і кривди немає в Ньому, справедливий і праведний Він” (Повт.Закону 32:4).

Вірність у вірі

“Як дороги людини Господь уподобає, то й її ворогів Він замирює з нею.” (Пр.16:7)

Візантійський імператор Валент (328-378), гарячий прихильник аріанства, бажаючи примусити Василя Великого (одного з батьків церкви IV століття) змінити символ віри на аріанський лад, послав до нього з цією метою одного вельможу. Вельможа почав ласкаво умовляти Василя Великого, але той сказав, що жодної літери не змінить в символі віри. Вельможа почав погрожувати Василю позбавленням майна, засланням, стражданнями і навіть смертю.

На ці погрози Василь сміливо відповів: “Майно моє візьмеш — ним не збагатиш себе, а я не збіднію: старий одяг і кілька книг — ось все моє багатство. Вигнання не боюсь, бо земля всюди Божа. Смерть для мене — благодіяння, вона прискорить тільки мій відхід до Бога, для Якого я живу і тружусь і до Якого давно поспішаю”.

Здивований такими словами, вельможа розповів про це імператору. Валент відчув повагу до Василя за таку твердість у вірі й сам приїхав до Кесарії, щоб бачити його особисто. Імператор по-дружньому поговорив з вірним Богом отцем церкви і припинив свої гоніння.

Коли людина вірна Господу, Він замирює з ним і його ворогів.

Вірність Господеві й справі — запорука успіху. Для того, щоб все подолати, встояти, потрібна безперестанна молитва, незламна віра і відвага, вірність. Від вірності в малому залежить успіх в великому. “Хочеш бути великим — починай з самого малого”, — говорив Блаженний Августин.

Істинна ж вартість людей відкривається під час гонінь. Бути переслідуваним — значить бути учасником великої справи. Без страждання не буде слави. Без боротьби не буде перемоги. Без гоніння тут, яку і за що нам очікувати нагороду в іншому світі? Біблія каже: “Блаженні ви, як ганьбити та знати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так знали й пророків, що були перед вами.” (Матв. 5:11-12).

Вірність Господу

“Не сидів я з людьми неправдивими, і не буду ходити з лукавими, я громаду злочинців зненавидів, і з грішниками я сидіти не буду.” (Пс. 25:4-5)

Розповідають, що директор одного великого підприємства влаштував концерт в своїй великій канцелярії. Там повинна була співати його знайома, видатна співачка. Він запросив всіх своїх працівників, в числі яких була одна християнка. Співачка співала прекрасно, але зміст деяких пісень був непристойним. Коли ж в одній з пісень співачка блюзнірськи торкнулась Бога, християнка встала й вийшла. Співачка була здивована, а присутні — обурені. Християнка думала, що її звільнять з роботи, але все-таки зважилася на цей крок заради честі імені свого Господа.

На другий день директор покликав її до себе і сказав: “За те, що ви вчора на концерті встали і вийшли, щоб не чути супротивних вашому переконанню непристойних слів, і публічно висловили протест проти цього, я підвищую вас по роботі, ви будете моїм особистим секретарем”.

Давид каже: “Любіть Господа, усі святії Його, стереже Господь вірних, а гордому з лишком відплачує.” (Пс. 30:24). Вірний — заслуговує повної довіри, не викликає сумніву у своїй надійності, надійний; відповідає правді та в дійсності, правильний і точний. Доброта і вірність, любов і сталість — ось богоугодні якості справжнього християнина.

Бог чекає від нас одного — вірності: вірності у домі між чоловіком і дружиною, батьками і дітьми; вірності у роботі і у виконанні своїх службових обов'язків, вірності в сумлінному виконанні наших обіцянок, вірності нашому Богу, вірності в ходженні за Господом. Бог очікує вірності! Бог благословляє вірність!

Наше благополуччя, мир, спокій і радість залежать від нашої вірності Господу Ісусу Христу. Вірність Ісусу Христу є запорукою істинного християнства. Шлях вірності Господу — це шлях віри. Будьмо ж вірними Господу!

Могутня, грізна в цьому світі сила
Стикнулася з непохитними трьома.
“Зробіть і ви це! — владно їм звеліла, —
Вклоніться істукану з усіма!”

Та відповіддю стало мужнє слово,
Якого світ боїться більш за все,
Рішуче: “Ні! Ні при яких умовах!
Хоча б і смерть нам дихала в лице!”

В піч кинуті були вони на страту —
Не визволив Господь їх від вогню.
Але являти вірність завжди варто, —
І Бог проявить велич й міць свою!

Так, від вогню не визволив, не спас Він,
Та у вогні Бог дав свободу їм, —
Бо увійшов до печі з ними разом,
Непереможність вірним дав Своїм!

І місце страти, де вогонь, як звір голодний,
В якому вижити не міг ніхто,
Для вірних стало місцем насолоди,
Що мали у єднанні із Христом!

Збірка “Живе джерело”

Господь

“На тебе йде розпорошувач, — твердині свої стережи, виглядай на дорогу, зміцняй свої стегна, міцно скріпи свою потугу” (Наума 2:2)

Травневі теплі дні є особливо приємними для християн Західного Українського Євангельсько — Баптистського Об'єднання в США. Відповідно, саме в цей квітучий та теплий період, брати та сестри з різних церков Тихоокеанського побережжя збираються щороку разом для спілкування.

22 Травня, в П'ятницю, о 7-й годині вечора розпочалось вечірнє богослужіння. Всіх делегатів та гостей 47-ого З'їзду ЗУЄБО гостинно приймала Українська Церква м.Ванкувер, що знаходиться неподалік від Сіетлу, штат Вашингтон. Пастор місцевої церкви, заступник голови об'єднання Павло Дем'яник радо та широко вітав усіх прибулих та бажав усім гарного настрою.

Голова об'єднання Ігор Завірюха урочисто оголосив 47-й З'їзд ЗУЄБО відкритим, де присутні брати та сестри раділи зустрічі один одного та спілкуванню. Темою 47-го З'їзду брати обрали слова Біблії: **“Господь — моя сила!”**.

Поштовхом до цієї теми спричинили слова пророка Наума, котрий у важкий, для величезного на той час міста Ніневії, час проголошував: **“На тебе йде розпорошувач, — твердині свої стережи, виглядай на дорогу, зміцняй свої стегна, міцно скріпи свою потугу”** (Наума 2:2).

Предивним є те, що Всевишній Господь наводячи покарання на Ассирію за всі її гріхи, попереджує про небезпеку. Відкриваючи свої плани ворогам народу Свого Ізраїля, Господь спонукує язичників: — *стережи, виглядай і зміцняй, або міцно скріпи свої сили...* Розпорошувач йшов в лиці міцного, неприборканого і непередбаченого ворога. Твердинею Ассирії було велике і могутнє місто-фортеця. З височенними баштами, широченними і міцними стінами, ця твердиня на той час була непереможною. Та пророк сповіщав про майбутнє зруйнування Ніневії.

Жителі великого міста та ненажерливої імперії своєю удаваною релігійністю та безмірною розпущою, є прообра-

МОЯ СИЛА!

зом релігійності і узаконеної розпусти християн із язичників сьогоднішнього часу. Предосторога сьогодні в тому, що розпорошувач в лиці антихриста, йде на тебе. На території сучасної імперії язичників знаходяться вельми релігійні християни, а також церква Ісуса Христа. У кожного є свої твердині. Різниця лише в тому, що твердині набожності та релігійності не встоять так, як в свій час не встояла і Ніневія перед тим розпорошувачем, котрий іде.

А що є твердинею Церкви Ісуса Христа, що є твоєю твердинею?.. Ось про це і роздумували гості та делегати 47-го з'їзду першого дня свого спілкування. Темою дня був заклик: **Стань на варті!**

Виконуючий обов'язки відповідального пастора місцевої церкви м. Ванкувер, брат Павло Ковалик також привітав прибулих гостей та через читання Слова Божого, закликав зібрання до спільної молитви. Служіння проводив брат П. Ковалик та хор м. Ванкувер. Дійсно, для всіх присутніх була досить приємною несподіванкою програма гостинних братів та сестер. Практично за коротких два-три місяці хор зумів зорганізуватись і досить злагоджено виконувати пісні та гімни.

Від кожної церкви об'єднання брати та сестри ділилися привітаннями, Словом Божим та свідчили про життя своїх церков. Серед присутніх також був гість з України, пастор по Львівській області та ректор Української Баптистської

Хор 1-ї УБЦ, Сіетл

“Молитва
за страждаючих,
обездолених,
за місіонерів
і благовісників,
та один за
одного поєднала
усіх присутніх”

Квартет Саволуків, Сіетл

Бандуристи з Ванкувера

Теологічної Симінарії, брат Романюк Іван Миколайович, котрий проголосив проповідь на задану тему дня: **Твердині свої стережи!**...

Поступово, на протязі богослужіння і після, навіть пізно ввечері прибували гості. Кожна сім'я місцевої церкви з готовністю приймала новоприбулих, навіть тих, котрі були ще в дорозі, уже попередньо було розприділено. Адже церква м. Ванкувер вперше в своїй історії і історії об'єднання приймала з'їзд.

Темою наступного суботнього дня, **23-го Травня**, було гасло: **“Стережи дорогу!** Пророк Наум закликає: — *виглядай на дорогу*, по котрій має йти розпорошувач. Виглядай на дорогу, щоб своєчасно помітити ворога. Дороги є різні. Але необхідно стерегти дорогу свою, котрою діти Божі ідуть до вічності. Лише одна є дорога до спасіння — це Христос, котру вірою потрібно триматися, щоб не втратити спасіння.

Практично і в унісон темі розпочався 2-й робочий день з'їзду. О 9-й ранку, благовісник нашого об'єднання, брат Ярослав Борсук проводив Біблійну годину. Поділившись думками із Слова Божого брат закликав усіх присутніх молитись по групах: за церкви, пасторів, усіх служителів та за всі служіння; за новий день дарований Богом, за благословення проведення 47-го з'їзду. По черзі, запропонованій пастором, брати та сестри в своїх групах також молились за Україну та Америку, за владу та мудре керівництво в цих країнах. Молитва за страждаючих, обездолених, за місіонерів і благовісників, та один за одного поєднала усіх присутніх. Молитовна сторожа на початку робочого дня була просто необхідною, тому що перед нами була дорога довжиною одного дня клопіткої праці.

О 10-й годині розпочались семінари. Перший семінар на тему — **Твердині свої стережи!** викладав запрошений гість з України, керівник відділу благовістя в братстві, Станіслав Грунтковський. Змалювавши могутність і силу Ассирії, брат показав суть пророцтва Наума. Коли Господь контролює світові події, то не може встояти навіть така твердиня, як Ніневія. Коли Господь створив Свою Твердиню — Церкву, то ніякий розпорошувач не встоїть.

Андрій Шило, Санта-Барбара

Недільне святкове богослужіння

Брат Станіслав нагадав усім, що церква це не організація, а організм, який має зростати та розвиватися у відповідно створених умовах. Твердиною Церкви, її основою, фундаментом і опорою є Господь Ісус Христос. Слово Боже звучало також настановою керівникам та всім, хто несе служіння. *“Керівники в першу чергу мають бути посвячені, та повинні віддати своє тіло в жертву живу для служіння Богу. Служителі мають справу з людськими душами, тому вони повинні постійно навчатися, збагачуючись духовно та підвищуючи свою кваліфікацію, незважаючи на вік та обставини. Без навчання служитель слабне та вмирає”,* — нагадував всім брат Станіслав.

Також проповідник зауважив декілька факторів, які служать природньому зростанню церкви: *“Ви не зможете вчити молитовному життю, якщо ви самі не пронизані молитвою, ви не зможете очікувати посвячення від членів церкви, якщо ви самі не посвячені, ви не зможете підняти на благовістя, якщо ви самі не є прикладом благовістя”.* Брат Станіслав говорив про служіння, що надихає, про благовістя, яке спрямоване на потреби, про служіння у відповідності з дарами та про стосунки сповнені любові. Він також дав корисні поради як оцінювати та аналізувати церковне життя, щоб церква могла зростати.

Наступний семінар на тему: **Стережи дорогу свою!..** викладав пастор церкви м. Портленд, брат Петро Грубій. На прикладі кількох, на перший погляд безобідних вчень, брат Петро показав розруху, котру вони несуть для християн і церкви. Ап. Павло ще тоді закликав Тимофія: **“Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди. Стережися ж базікань марних, бо вони ще більше провадять до безбожності...”**

Згодом, в іншій аудиторії, сестри також мали єднання один з одним. Зустріч проводила відповідальна за жіноче служіння в об'єднанні Віра Левчук. У своєму спілкуванні вони ділилися переживаннями та думками. А старші сестри, навчаючи молодших, давали поради на рахунок майбутнього сімейного життя. Спільні молитви про особисті потреби та потреби об'єднання завершили це єднання.

Провідує Станіслав Грунтковський

Молодіжне зібрання. Молодь з Ванкувера

“Стережімо
свої твердині,
виглядаймо
на дорогу,
зміцняймося
Господом
та могутністю
сили Його!”

Ділове засідання комітету та делегатів 47-го з'їзду ЗУЄБО розпочалось в післяобідній час. Пастор з Сакраменто Володимир Вільчиця благословив ділову частину в молитві. Все проходило за порядком денним — ознайомлення з проектом засідання та прийняття протоколу минулого з'їзду і звіти.

“Головна подія, яка відбувається в Об'єднанні, це — з'їзд”, — сказав голова об'єднання Ігор Завірюха та звітував про своє служіння, дякуючи всім відповідальним за відділи; всім, хто допомагав та приймав участь в праці Об'єднання. Він також поділився планами на майбутнє. Заступники та відповідальні за відділи брати та сестри також дали звіт своїх служінь і ділилися планами, думками та досвідом. Служителі кожної церкви та керівник місії “Добрий Самарянин” поділилися інформацією про життя церков, служіння, плани і потреби. Потім, затвердивши бюджет об'єднання на наступний рік, вирішили ще поточні і необхідні питання.

Ввечері, о 7-й годині, відбулось молодіжне спілкування.

Група молоді кожної церкви славили Бога та розповідали про своє життя, знайомлячись один з одним. Головним промовцем на цьому служінні був Станіслав Грунтковський. На простій та доступній молоді мові, він розповідав стародавню біблійну історію про Йону. Брат нагадував молодим людям, що буде з тими, хто втікають від Бога, і давав корисні поради, як посвятити себе Богові так, щоб ніколи не вдалось втікати від голосу Божого.

Наступний недільний день, **24-го Травня**, видався дуже теплим і погожим. Навіть погода співдіяла спілкуванню. А тема зібрання закликала: **Зміцняй свої сили!** На заключному святковому богослужінні брати та сестри підводили підсумки попередніх днів спілкування та роздумували над тим, як зміцнити свої сили. Урочисто служив хор та духовий оркестр Першої української баптистської церкви м.Сіетл. Напочатку словом привітання до зібрання звернувся пастор церкви Костянтин Качмарчик. На основі біблійного тексту Дії 28:2 він закликав усіх присутніх бути тими, які випромінюють енергію та тепло в цьому холодному світі не тільки до посторонніх людей, але й один до одного. Також брат Костянтин залишив усім присутнім побажання з книги Псалмів.

Пастор Іван Романюк проголосив проповідь на тему — **Зміцняй свої сили!** — молитвою, вивченням Слова Божого та нагадував усім, що так як нашому організму потрібне збалансоване

Петро Грубій викладає семінар

харчування, так і духовному чоловіку для повноцінного життя потрібна духовна їжа.

В заключній проповіді, Станіслав Грунтковський давав корисні поради. На прикладі Біблійного персонажа Йосипа, він розповідав, що характер переможця має бути сильним. Сила полягає в тому, щоб бути слухняним владі, берегти себе від гріха, прощати, бути добрим та чинити добро. Він також зауважив, що справжні переможці не піддаються спокусі і ніколи не здаються, якщо вони навіть в надто скрутних обставинах. Перемагає тільки найсильніший, тому міцно скріпіть свою потугу! **Стережімо свої твердині, виглядаймо на дорогу, зміцняймося Господом та могутністю сили Його!**

В програмі приймали участь брати та сестри — співали, грали, розказували вірші, роздумували над Словом Божим. Своє привітання для з'їзду також передав у віршованій формі брат Воевода Дмитро Гнатівич, невтомний служитель на ниві Господній. Приймавши привітання від усіх гостей та делегатів, голова об'єднання, брат Ігор Завірюха оголосив, що 47-й з'їзд Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков Західного Узбережжя США рахується закритим. І нехай Господь благословить життя кожного до тих пір, коли знову зможемо зібратись наступного року по милості Божій. Після урочистого богослужіння, спілкування продовжувалося за святковим столом. Прощаючись, брати та сестри бажали всім Божих благословінь, а молоді ще довго не роз'їжджались, спілкуючись в міському парку під теплими проміннями весняного сонця. Щира подяка братам та сестрам церкви м. Ванкувер за теплоту сердець, за гостинність, за щирість. Нехай Господь благословить Вас рясно!

■ Ігор Завірюха, голова об'єднання.

“Шире вітання всім учасникам 47-го з'їзду від Першої Української Євангельсько-Баптистської Церкви м. Філадельфії. Божих вам благословінь!”

“Свого часу, зі Львова доводилось відвідувати з хором, або групами різні куточки України. Багато чого бережеться в пам'яті. Цими днями пам'ять та історія євангельських християн-баптистів колишнього Радянського Союзу дали матеріал для вірша. Вибачаюсь, що вірш не охоплює християн всієї України, а лише одного її куточка — Волині. Сподіваюсь, що християнської єдності в Господі цей вірш не порушить.”

Господь — моя скеля і світло!

Колись прабатьківську Волинь
Губернією звали;
Її розлога широчінь
Три області єднала.

Волинські, Рівненські, і аж
Житомирські роззоли
Творили затишний пейзаж
На втіху людській долі.

Та ми не затишком земним
Задовільняєм душі,
А Словом Господа живим, —
Тому ми й невмирущі.

Господь — і Скеля, й Світло нам,
А через нас і іншим;
Яскраво світить саме там,
Де темно, де невтішно.

Такого світла і Волинь
З прадавнини чекала;
І Бог на це сказав “Амінь!”
І світло засіяло.

І засвітилася Волинь
Христовими свічками,
І потягнулись до святинь
Такі, як ми із вами.

Окремі душі, як свічки,
Запроменіли в щасті,
Охристіянення думки
Вели аж до династій:

Нестеруки і Радчуки,
Гарбузюки й Крайнові,
І Сташуки, і Кришуки,
Ковальські й Ковальови.

Гордіюки й Гордійчуки,
Полішуки і Сойки,
Проказюки і Сенчуки,
Яремчуки і Бойки,
Степанюки і Савчуки,
І Шкурські, й Казимірські,
Сафронюки і Близнюки,
І Шевчуки, і Глинські,
Назаруки і Марчуки,
І Шила, і Калюжні,
І Красуні, і Кравчуки —
Були і дружні, й мужні.

О, скільки нас було і є
Відроджених династій...
Христос надію всім дає,
Та й тут з Ним жити — щастя.

Він уможливив наш маршрут,
І ми, як ті рослини,
Тут поселились звідусюд,
А більшість — із Волині.

Ми до династії святих
Прижиті невід'ємно,
Переїняли ми й віру їх, —
Це й Господу приємно.

Ми маєм вічності мету,
І, хоч одні з останніх, —
Звіщаймо Божу доброту
І тут, в заокєанні.

Нам Скеля й Світло — сильний Бог,
Ми через це й на 47-мім З'їзді;
Ходімо з Ним до перемоги
Тепер, і по роз'їзді!

Дмитро Воевода

Приклад віри

— Відпустіть мене, відпустіть, я до мами хочу, — безтямно кричала маленька дівчинка, коли її силоміць відривали від рідної матері сирійські солдати. Здавалось, що ніхто з воїнів і не чув її криків та плачу.

Ця історія трапилась у ті часи, коли іудейські царі не шанували живого Бога, а вірили богам поганським. Ізраїль все більше і більше відступав від Бога Авраама, Ісака і Якова, і внаслідок цього втрачав силу Божу, яка його охороняла. На нього все впевненіше нападали загарбники, руйнуючи та грабуючи все на своєму шляху. А найжахливіше те, що вони забирали у полон як дорослих, так і дітей.

Бідне дівча! Чи відчувала вона ще вчора, що прийдуть до їхньої хати солдати і заберуть її з рідної домівки. Наступного дня дівчинку відвезли у

Дамаск і продали на невільницькому ринку. Ніхто з людей не знав, не знала також і сама дівчинка, хто її купить. Про все це знав тільки Бог. Він знав і бачив її серце. Бог бачив, як глибоко вірила вона в ті історії з життя свого народу, які розповідала їй матінка. Сталося так, що маленька дівчинка була продана в дім військового начальника Наамана. Як було самотньо їй серед чужих людей. Проте вона не переставала молитись до Бога, в якого вірили її батьки. Віра, яку дівча перейняло від матері, допомагала їй та єднала її з Богом і Він утішав її. І хоч зараз нещасна ніяк не могла отямитися і зрозуміти, чому так діється, вона не образилася і не озлобилася на Бога.

Це була хороша сім'я, де дуже скоро полюбили її, як свою дочку. Хіба це випадково? Бог турбується про своїх дітей. Здається, ця безіменна

2 Кн. Царів 5 розділ

Маленької дівчини

дівчинка — одна з багатьох тисяч, проданих у рабство, які покинуті Богом. Але це не так! Навіть коли тобі здається, що ти покинутий, не втрачай віри. Бог ніколи не залишає. І коли ти будеш вірити в це, то обов'язково переконаєшся на власному прикладі.

Маленька служниця прибирала, мила посуд, робила все, що їй наказували. Можливо, в неї навіть не було часу, щоб погратися іграшками, або погуляти з іншими дітьми її віку. Незважаючи навіть на це, вона була слухняною та дуже доброю. Але небо раділо, коли після зробленої роботи, або обідавши за столом, вона розповідала господарям про великі Божі діла. Люди, які не знали живого Бога, чули про перехід ізраїльтянами Червоного моря і Йордану, про взяття Єрихону.

Що відчуваєш ти, дорогий читачу, коли сам читаєш ці книги з Біблії? Для сім'ї Наамана дівчинка-служниця була живою книгою, яку вони щоденно читали і збагачувались вірою у невідомого їм Бога.

Одного разу дівчинка зрозуміла, що в сім'ю прийшло горе: добрий і хоробрий Нааман захворів страшною хворобою-проказою, від якої не було ліків. Всі були у відчаї, бо кожний розумів до чого це приведе. Маленька ізраїльтянка сприйняла горе своїх господарів як своє. Бог любить, коли ти проявляєш співчуття до ближнього. Може, в думках, дівчинка поверталась на батьківщину, до рідної мами, і щоразу пробуджувалась образа на кривдників, які позбавили її радості дитинства. Але, побачивши горе у сім'ї Наамана, вона забула про свої печалі і думала, як потішити і чим допомогти сім'ї.

— Ох, коли б пан побував у пророка з Самарії, то той би вилікував його від прокази, — одного разу сказала дівчинка своїй господині. Для Наамана це були незвичайні слова. Він відчув, що щось змушує його вірити їм. І це була віра, яка й привела його до зцілення. Якщо ти бачив як від факела до факела запалюється олімпійський вогонь, то легко зможеш уявити, що так само від

нашої віри може запалитись віра інших. Як це прекрасно, коли від твоєї віри в серці друга запалюється віра в Живого Бога!

Віра, яка зародилась в далекій Сирії від слів маленької іудейської дівчинки, привела Наамана до зцілення. Серце віруючого — це той аеродром, на якому приземляється Сам Бог. Господь використав серце маленької служниці, щоб промовляти до тих людей, які ще не знають Його, але які потребують Його допомоги.

— Погляньте, погляньте! — закричали слуги. — Проказа зникла!

Про чудо дізналася вся Сирія.

Ось так маленька дівчинка привела свого господаря до Бога і врятувала його життя. Через її віру в Бога повірили ті, хто не знав Його, хто поклонявся ідолам.

Бог Незмінний і Вічний! Як це радісно — прислужитися самому Богу! Любячи Бога, ми стаємо тими людьми, кого Бог використовує у Своїх планах. А для цього тим, хто Його любить, треба частіше проявляти свою віру, як зробила маленька дівчинка.

Що ж таке віра?

Ми віримо, що земля не є прямокутною, але ж ми не бачили землі вцілому.

Ми віримо, що першим космонавтом був Юрій Гагарін. Але ніхто з нас не супроводжував його у космос. Ми віримо, бо про це писали книжки, газети, про це говорили по радіо, телебаченню.

Звідки ми знаємо, що в Африці живуть слони, а в Австралії — жирафи? Ми дізнались про це книжок. Тому ми віримо у це!

Віра — це те, що ти не можеш торкнутися твоїми пальцями, побачити фізичними очима в реальності.

Віра в Бога починається від того, що ми почуємо, і "То ж віра від слухання. А слухання від Слова Божого." Саме тому нам необхідно читати Біблію. Коли ти вивчаєш Слово Боже, ти зростаєш. Саме віра дає нам можливість спілкуватись з Богом, допомагає нам у житті, дає надію на спасіння.

Рукопокладання

У першій українській євангельсько-баптистській церкві м.Санта-Барбара 8 березня відбулося святкове служіння з покладанням рук на пастора Михайла Феодосійовича Сміюна. Церква давно чекала і молилася про цю подію. Михайло Сміюн виконував обов'язки пастора два роки.

Служіння проводив давній друг Церкви, пастор з Сакраменто брат Володимир Михайлович Вільчиця. Цю святкову подію відвідали і гості: голова ЗУЄБО Ігор Миколайович Завірюха, Ольга Вільчиця (дружина пастора Володимира), родичі брата Михайла Сміюна з Лос-Анджелеса, а також гості

з інших церков, пастор місцевої американської церкви Stephen Skov, який не раз проповідував у Санта-Барбарі, з дружиною Fredy та дияконом Myrten, та слов'янська група з американської церкви.

Церква та гості одностайно молилися про Господню присутність на святі. Після цього заспівали псалом "Господь, перебувай з нами". Хор під керівництвом диригента Андрія Шилю виконав молитовний псалом "Хай підноситься молитва моя". Акомпанували музичному служінню Людмила Сміюн (фортепіано), Володимир Ковальчук (гітара) та Олександр Верцеха (бас гітара).

Молодіжний пастор Валентин Ляш у своїй проповіді розвинув тему про особливу важливість благословення на рукопокладання. Він говорив, що благословення поширюється і на роди-

ну пастора, і на церкву, та підкреслює безпосередню залежність від Бога. Він побажав брату Сміюну солодкої залежності від небесного Батька.

Також брати та сестри згадували молитви Ябеца (1 Пар. 4:10) "Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене, і побільшив границю мою, і рука Твоя була зі мною, і зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати мене!" І Бог послав, чого він просив. Він мав велике бажання перед Богом і щиро приніс його в молитві. Ефес. 1:3 — "Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах."

Після молитви і загального співу гімну "Люблю, Господь, Твій дім" словом потіхи для брата Михайла Сміюна та його сім'ї (дружини Галини Степанівни, синів Григорія, Андрія,

СВЯТО служителів у Сакраменто

в Санта-Барбарі

Михайла та дочки Емілі) поділився брат Володимир Вільчиця. Служіння рукопокладання звершували пастори Володимир Вільчиця, Ігор Завірюха і почесний пастор місцевої церкви Михайло Васильович Мітцук. Вся церква, як одна сім'я, злилися в молитві.

Після участі у святковій програмі братів і сестер, а також їх побажань, Ігор Завірюха від об'єднання подарував родині пастора Сміюна картину "Пастир" та Біблію в ручній палітурці з побажанням з книги І.Навіна 1:8. *"Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі."*

У заключній проповіді брат Ігор Завірюха висловив окремо побажання

пастору, його дружині, його дітям і всій церкві. Щоб всі були одностайні, однодумні і співробітники один одному. Фил. 4:3 — *"Так, благодаю й тебе, товаришу вірний, допомагай тим, хто в боротьбі за Євангелію помагали мені ... й іншим моїм співробітникам, яких імення в книзі життя"*. Дружина — самий вірний і близький співробітник, товариш в служінні та помічник абсолютно в усьому — повинна спокійно відпускати чоловіка з дому, а серцем залишатися з ним. Діти повинні поважати своїх батьків, бути слухняними і в усьому бути прикладом для інших.

Брат Ігор сказав слово і до церкви на основі біблійного тексту Євреям 13:7 — *"Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Божє"*. Пам'ятайте у своїх молитвах пастора і його сім'ю. Від пастора вимагається

навчання пастви. Йому одному на все часу не вистачить. Треба допомагати в усьому. *"Слухайтесь ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здати справу. Не-хай вони роблять це з радістю, а не зід-хаючи, бо це для вас не корисне"*. Також голова об'єднання нагадав про привілеї і обов'язки пастора: 2 Тим. 4:2 *"Проповідуй Слово, допомагайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою."*

Після загального співу і заключної молитви всі були запрошені в малий зал продовжити спілкування за святковими столами, з любов'ю приготованими церквою. Всі присутні бажали рясного благословення пастору та його родині.

■ Фаїна Бородіна

У неділю, 22 березня, на ранковому служінні Дім Молитви був переповнений. Приїхали пастори з декількох церков об'єднання. Багато гостей, знайомих друзів, прийшли щоб підтримати в молитві, поздоровити, побажати благословень та успіху в праці. Адже сьогодні чотири служителі Божих дають обіцянку перед Богом, перед церквою, та беруть велику відповідальність нести працю Господню на Його ниві.

Як і годиться, наперед викликаються пресвітери та їхні дружини, а саме Віталій та Євгенія Соколовські та Василь і Олена Куманські. Голова Об'єднання пастор Ігор Завірюха дає настанову. Слово для служителів, для дружин, для спів-служителів та церкви. Приймаючи настанову, та давши обіцянку щиро та віддано служити Господу і церкві, брати з дружинами схиляються на коліна і несеться благоговійна молитва від кожної душі. Відданість та смирення, покора та посвята звучать з їхніх уст. Пастори кладуть свої руки на голови схилених служителів та поручають їх в Господні руки та волю. Після молитви над пресвітерами, наперед викликаються брати вибрані для дияконського служіння, а саме Вакулюк Олександр та Третяк Михайло із своїми дружинами Надією та Наташою. Пастор із церкви Сієтл Костянтин Кочмарчик звертається до них із словом настанови. І знову після обіцянки вірності та відданості брати та їх дружини схиляють коліна просячи у Господа підтримки та благословення. Молитва посвяти та приєднання до церкви звучить із уст служителів, які положили свої руки на голови дияконів та завершує священнодію рукопокладення. Далше були поздоровлення, побажання та будуть дні служіння, віримо — відданого, щирого, чистого та святого. Отож, бажано завжди пам'ятати цей особливий день — обіцянки Богу і виконувати в усі дні життя і служіння.

■ 3 побажаннями церква м. Сакраменто.

Під час богослужіння

Молитва посвяти на пастора Віталія Соколовського та Василя Куманського

Вибір

Різні кажуть люди про добро та зло в нашому житті. Різні кажуть люди про сенс нашого життя. Але в одному всі згодні — людина завжди має вибір між добром та злом. Я запитав дванадцятирічного синочка: "Сину, як ти думаєш, чому існує на світі сатана?". На що Богданчик відповів: "Бо ж людина не може вибирати з одного. Щоб людина не була роботом, щоб людина мала вибір — потрібно мінімум два шляхи". Дитина має рацію. Отже, вибір. Вільний вибір. Щоб людина була особистістю, їй потрібно мати можливість на проявлення її особистості, їй потрібен вибір. Кожен з нас щодня робить якийсь вибір. Але головний наш вибір — вибір між життям та смертю, вибір між служінням Богу та служінням сатані, ми робимо один раз. І потім — підтверджуємо цей вибір в нашому житті. Кожен підтверджує по-різному...

Нещодавно ми з дружиною познайомилися з родиною з Південної Кореї. Рік тому одна багатолюдна церква з Кореї відрядила Тонг Хвана, якого забажала мати своїм пастором, в США на дворічне навчання в Біблійному університеті. Зрозуміло, приїхав він з сім'єю. Дружина, Мі Кйонг, за фахом вчитель музики, вивчає тут англійську мову. Діти (восімнадцятилітня дочка та два менші сини) — ходять в школу. Всі — дуже добрі музиканти. Останні чотири роки сім'я з місіонерською ціллю жила в Монголії, де в них були далеко не кращі умови життя. Зараз вони живуть в малесенькому будиночку при церкві. Живуть порівняно з другими досить бідно. Ні в США, ні в Кореї вони не мають ніякої приватної власності. За винятком того необхідного, що можливо перевозити в валізах. Але: чому вони завжди посміхаються? Чому завжди веселі? Чому від них віє теплом та чому спілкування з ними — як з друзями, яких знаєш десятки літ? Відповідь проста: бо це люди, які зробили найкращий вибір. Вибір — жити для Бога. Куди б ми їх не запрошували, спочатку вони звіряються з планами на церкву та євангелізацію, яку частенько проводять на вулицях. Ми з дружиною побували по їх запрошенню в корейській церкві, (до 200 членів) де тепло сердець було проявлено до нас без міри. Там ми довідалися, що служіння в тій церкві проходить щодня. Щонайменше третина членів церкви

кожного дня, крім неділі, приїжджає на молитовне зібрання, яке розпочинається о... п'ятій тридцять ранку! Півгодини — проповідь. Потім година — в молитві. Всі разом, але кожен молиться окремо. Чи не тому в країні 20% протестантів? (В Україні — приблизно 2%...). Чи не тому в країні, яка в 60-ті роки була однією з **найбідніших країн світу**, в країні, в якій майже немає корисних копалин — люди живуть сьогодні так саможньо та вільно?

Як багато значить наш вибір! Вибір кожного зокрема. Значить для Бога. Значить для сім'ї. Значить для країни, для світу.

В нашій церкві також 3-го травня відбувся вибір. Церква вибирала служителя. Вибір для більш ревностного служіння Господу робила також сім'я. Дружина Олега Усенко та сам брат давали згоду на його дияконське служіння. На рукопокладення був запрошений Сергій Почапський, замісник голови нашого об'єднання. Брат Сергій прибув з Сакраменто разом з групою "Фіміам".

Молоді друзі, брати та сестри, приїхали з чудовою програмою. Для слави Господньої звучали чудові проповіді, вірші та пісні. Рукопокладенню була присвячена друга частина служіння. Брат Почапський в основу слова-настанови поклав восьмий та дев'ятий вірші третього розділу Першого послання Апостола Павла до Тимофія: "Диякони також мають бути поважні, не двомовці, не схильні до надмірного вживання вина, не користолобці, але які мають таємницю віри в чистім сумлінні". Зі Словом Божим в руках брат Сергій розповів про відповідальність дияконського служіння, про взаємовідносини диякона та церкви, про обов'язки сім'ї диякона та про необхідність підтримки церквою служіння брата. Церква підтримала молитвами цей вибір. Тож нехай Господь благословить брата Олега бути вірним слугою Господнім, нехай благословить його сім'ю. Хай Господь благословить також кожну душу, хто віддає себе на служіння Йому. І це не просто побажання. Бог, як відомо з Його обіцянок та багатьох конкретних життєвих прикладів — і благословляє! І це природньо. Адже інакше і бути не може. Бо Слово Боже не розходить з ділом. А Слово говорить: "Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться. Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має до-свої турботи!" (Матв. 6:33, 34)

■ Павло Сургай, Лос Анджелес.

Твердині свої стережи!

Наума 2:2

Книга пророка Наума — це проповідь на велику потугу того часу, Ассирійську імперію і її столицю Ніневію.

Це слово було словом попередження і застереження. Народ і його правителі могли зробити висновки, і за словом пророка приготуватись до зустрічі ворога. Та історія свідчить, що не було розумного, не було передбачливого, не було віруючого, щоб повірити слову пророка і мати хороше майбутнє. Ассирії не стало, як і багатьох подібних імперій і народів. Твердиня впала.

Та коли ми вдивляємося в цю пророчу книгу, то можемо побачити, що в основі книги стоїть не Ніневія, а Господь — Його сила і міць, Його гнів і милість. І не дивлячись на тисячоліття, що відділяють нас від написання цієї книги, — вона актуальна для нашого часу. Вона повчальна для тих, хто живе в кінці віків. І слово про силу та милість Богу нам потрібне сьогодні не менше, як тисячі років тому. Слово про Божу потугу і милість присутнє у всіх книгах Старого та Нового Завітів. Псалмист каже: **“Добрий Господь — бо навіки Його милосердя.”**

На Ассирію йшов розпорошувач, котрий мав окреслені плани — знищити і полонити. Сьогодні наш ворог — розпорошувач має не менш жорстокі плани: звести, обікрасти, вбити і погубити. І слово пророка, як особливе звернення, направлене до нас, членів Христової Церкви — **стережи свої твердині!**

Тому я пропоную подивитись нам разом з вами, у світлі слова Божого на твердині, які ми успадкували. Ми порозважаємо над способами, як утримати твердині, в яких маємо захист і

охорону від ворогів, які ведуть нещадну боротьбу супроти народу Божого.

В Слові Божому твердиня згадується багато разів. В основному мова йде про земні, наші людські, руками створені твердині, які були збудовані, щоб захищати життя людей. Твердині — це міцно укріплені міста — фортеці. Подібною твердинею була Ніневія — величезне на той час місто.

Кожна з цих твердинь (фортеця чи цитадель, замок) мали свого архітектора, який планував, шукав відповідне місце, розробляв конструкції, щоб твердиня була міцною, неприступною, захищеною самою природою, котра оточує твердиню. І не тільки мури проектувалися, вали, рови, башти з бійницями. Але також криниці, склади і житло. Все повинно було бути на своєму місці і належної міцності. Крім цього завжди потрібні були люди, щоб захищати та обслуговувати твердиню. Без людей вона не мала ні цінності, ні значення. Подібна і наша ціль, розважаючи, подивитися на духовні твердині. Тобто ті речі і цінності, котрі захищають нас, і котрі ми повинні захищати та утримувати в належному стані від ворогів наших.

І що ж ми знаходимо в Святому Писанні про Духовну Твердиню? Ось що, досить просто та надійно:

- Господь твердиня наша!
- Господь скеля наша!
- Господь спасіння наше!

Про це ми читаємо в Книзі Псалмів, Книзі пр.Ісаї, пр.Єремії, II Самуїла, Приповістей і інших.

Отже, віруюча людина має найбільш надійну *Твердиню* — Господа, що є основою нашого духовного життя, і не тільки. І тому заклик пророка Наума стерегти свою твердиню, є серйозний і вартий нашої уваги.

Ми можемо поставити запитання: “Що нам стерегти? Як нам стерегти? Скільки часу бути на варті?” Я міг би продовжити ставити запитання. І це вартує робити, і не тільки ставити, але і давати відповіді на поставлені запитання.

Я хочу, щоб ми подивилися на ті духовні чесноти чи засоби, з допомогою яких віруюча людина може стерегти свою духовну твердиню і перебувати в ній та під її захистом:

- 1 Слово Боже.
- 2 Віра Божа.
- 3 Виконання Заповідей Божих.

Якщо ми уважно розглянемо це Слово, то зможемо побачити себе в Ньому. Тоді ми станемо добрими воїнами, старанно охороняючи свої твердині.

1 Слово Боже

“Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.” (Івана 1:1). Отже, Слово Боже ототожене з нашим Спасителем Ісусом Христом, який є Першопричиною буття. **“Усе через Нього повстало...”** (Івана 1:3).

В залежності, наскільки ми перебуваємо в Слові Божому, а Воно в нас, настільки ми є захищені в твердині. Ми не тільки захищені, але із основ твердині бачимо правильну дорогу, котру проклав Господь. **“Для моєї ноги Твоє Слово — Світильник...”** (Пс.118:105).

Читаючи Святе Євангеліє Івана 14 і 15 розділи, ми знаходимо, що перебуваючи в Слові Божому, зберігаючи Його, ми виявляємо любов до Ісуса Христа, а значить стережемо твердиню.

Часом віруючі люди питають, що це значить — перебувати в Слові? Відповідь є доволі проста — любити читати і роздумувати над Словом Божим. Я хочу дати декілька корисних порад перебування в Слові Божому.

1. Кожен член церкви повинен мати добру, доступну, бажану та просту у користуванні Біблію. Вона повинна бути персональною. Для придбання такої Біблії не варто жаліти грошей.
2. Мати спеціально виділений час для читання Біблії. Я вважаю, що найкращим часом для кожної віруючої людини є ранок. Крім цього зазначаю, якщо ви присвятите кожного ранку для читання Біблії 15 хвилин, то протягом року ви перечитаєте всю Біблію від початку і до кінця.
3. Вибрати найбільш правильний план і метод читання Біблії. Моя порада, починаючи від книги Буття кожного дня читати два розділи Старого Завіту і 1 розділ Нового Завіту.

4. Молитись перед читанням Писання і після закінчення читання. Поступаючи так, ви зможете кожного разу слухати голос Божий, який лунає через Писання. І це дасть вам можливість перебувати в твердині і оберігати її.

2 Віра Божа

Писання каже: **“Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати...”** (Євр.11:6).

Віра — це та чеснота, яка вкрай необхідна для перебування в твердині. Віра завжди слідує за Словом Божим. Писання каже: **“...віра від слухання, а слухання через Слово Христове.”** (Рим.10:17). Без віри неможливо перебувати в Христі Ісусі, а отже і у твердині.

Читаючи послання до Євреїв 11 розділ, ми можемо зазначити, що це гімн віри. В цьому розділі 23 рази го-

вориться про віру і 45 раз про великі діла і подвиги сотворені вірою. В Слові Божому знаходимо, що віру, раз дану святым, потрібно берегти (Юди.3).

Від чого потрібно берегти віру? Від сумнівів, знаходимо відповідь (Як.1:6-7). Сумніви можуть роз'їсти найбільшу віру, а це втрата твердині та її підвалин. Отже, стійте в вірі, оберігаючи цю твердиню свою.

3 Заповіді Божі

Ми привикли до ствердження, що Ісус Христос кінець закону. Про це говорять, про це пишуть.

Але Сам Ісус Христос сказав: **“Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виконати.”** (Мт.5:17).

Отже, Ісус Христос виконавши Закон Мойсея доказав, що Закон добрий і досконалий, таким чином положивши кінець дії Закону Мойсея, але ніколи не

перестає бути в силі Закон Божий. В книзі Еклезіяста 12:13 читаємо: **“Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його Заповіді, бо належить це кожній людині!”**

І як бачимо — це не тільки членам Церкви, чи віруючим людям, але кожній людині, яка будь-коли жила на землі, належить виконувати Заповіді Господні.

Коли читаємо Євангеліє Івана з 13 по 17 розділ, то в цих 5-ти розділах ми декілька разів знаходимо слово, яке говорить: **“Хто любить Мене — виконує Заповіді Мої”** і **“Любіть один одного, як Я вас полюбив”**.

Отже, Заповідь любові неперехідна, вона до виконання, **“...бо так пізнають, що ви учні Мої...”** Виконуючи Заповіді Божі, ми стережемо твердині свої.

Отже, перебування в Слові, у вірі, у виконанні Заповідей — є запорукою перемоги і збереження наших твердинь.

■ Іван Романюк, 47-й З'їзд ЗУЄБО

Зміцняй свої сили!

Наума 2:2

Здорова і сильна людина потрібна сама собі і всім, хто її оточує, — кому менше, кому більше. І люди дбають за своє фізичне здоров'я. Одним з кращих привітань і побажань на Україні є *“Дай вам Боже доброго здоров'я”*

Але сьогодні я хочу говорити про духовне здоров'я і духовні сили. Для висвітлення цієї теми, я час від часу буду звертатись до ілюстрацій, пов'язаних з нашим фізичним здоров'ям і нашими силами. Не секрет, що люди піклуються про своє здоров'я і силу. А як справа з духовністю?

Отже, **“Зміцняй свої сили”**, а я додам правильну фразу — духовні сили, стане предметом наших роздумів. Для чого зміцняти? Актуальне питання і відповідь проста — для боротьби. **“Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби.”** (Еф. 6:12).

Отже, перед нами духовна боротьба. І для цього потрібне відповідне спорядження, про що читаємо в Еф.6:13-17. А щоб бути добрим воїном, необхідно бути здоровим і сильним.

Ворог в ці останні часи працює безупинно, сіючи між людьми страх і ненависть. Старається розрушити, розпорошити моральні, економічні, політичні та інші твердині людей.

Він зазіхає і на твердині церкви. В його арсеналі:

1. Стихії світу — Кол. 2:8;
2. Пожадливість — 1 Ів. 2:15-17;
3. Спокуси — Мк. 13:22; Мт. 18:7; Ів. 16:1; Лк. 22:40-46.

І це далеко не повний перелік того, що він використовує в боротьбі проти вибраних, щоб підірвати їхнє духовне здоров'я, позбавивши їх сили.

Кожен член церкви є уздоровлений *“ранами Ісуса Христа”*, є зміцнений силою Божою, і має повеління стояти в силах духовних. А коли так, то порозважаємо, як можна із дня в день зміцняти свої сили.

Для наглядної ілюстрації звернемося до нашого фізичного здоров'я і сил. Кожному відомо, щоб бути здоровим і сильним, потрібно наступне:

1. Правильно харчуватись;
2. Вести правильний спосіб життя;
3. Вживати вітаміни;
4. Час від часу ходити до лікаря.

І якщо людина дотримується цих принципів, вона не буде мати проблем із своїм здоров'ям та буде сильною. Подібні принципи є і в духовному житті:

1. Правильна духовна їжа;
2. Правильне духовне життя;
3. Правильне спілкування;
4. Правильне душеопікунство.

Ми детально розглянемо ці принципи.

1. Правильна духовна їжа

Коли подивимось на правильну фізичну їжу, то знайдемо, що вона залежить:

- 3 від правильних продуктів,
- 3 від способу їх приготування,
- 3 від знань кухаря.

Що ж до духовної їжі, то вона складається:

А) Читання Слова Божого — це хліб життя. Івана 6:48 *“Я — Хліб життя”*, 6:51 — *“Я — Хліб живий, що з неба зійшов...”* Отже, читання Слова, котре свідчить про Ісуса Христа, яке є Словом Ісуса Христа, і яке є пророцтвом Ісуса Христа, стоїть в основі духовного харчування. Хто не споживає Його — це духовний труп, в ньому немає життя.

Б) Слухання проповідей, які виголошуються в Домі Молитви. Проповідники повинні проповідувати всю Євангелію, викладаючи засади віри. Правильне харчування, коли члени церкви аналізують проповіді почуті в Домі Молитви. Це зміцняє сили.

В) Прославлення в піснях і молитвах. Це особлива їжа, яка дає добрий духовний ріст і зміцнення сил. Це є любе і приємне Господу. Писання заохочує споживати таку їжу.

Г) Вивчення Слова Божого. Ісус Христос сказав книжникам і фарисеям: *“Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!”* (Івана 5:39). Отже, ви можете вибрати один із існуючих методів вивчення Біблії, або придумати новий і вивчайте Слово. Це зробить ваше духовне харчування правильним.

2. Правильне духовне життя

Коли ми говоримо про фізичне життя, то чуємо наступне: не курить, не п'є, не блудить, не вживає наркотики, незалежний від азартних ігор і т.д.

А що ж за духовне життя? — святість (відділеність). *“Будьте Святі, — Я-бо Святий!”* (1 Петр. 1:16).

Ми відділені від усього, що не Боже. Як відділені? Григорій Сковорода сказав: *“Світ ловив мене і не спіймав.”*

Ми серед світу, та ми не їхні. Ми бачимо, та не сприймаємо. Ми чуємо, та не запам'ятовуємо. І це щоденний процес. Це спосіб життя. Писання каже: *“Бо це воля Божа — освячення ваше”*. (1 Сол. 4:3).

І тому ап. Павло коли розважав про це, то сказав до Гал. 6:14 — *“А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним роз'ятий світ для мене, а я для світу.”* І продовжуючи цю думку апостол каже: *“...бо ношу я Ісусові рани на тілі своїм!”*

Отож, проводячи святе життя, будемо зростати на силах духовних!

3. Правильне спілкування (вітаміни)

Коли говоримо про фізичне тіло, то вітаміни потрібні, щоб підтримати баланс мікроелементів в тілі. І це важливо для здоров'я і фізичних сил.

Що ж відбувається в духовному житті?

Господь визначив нам бути разом. Єв. Івана 17:11 — *“Святий Отче, — заховай в ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були!”*

21 вірш: *“...щоб були всі одно...”*

23 вірш: *“...щоб були досконали в одно...”*

Отже, з цього ми бачимо, як наш Спаситель піклувався про єдинство Дітей Божих, адже в єдинстві — Сила. Єдинство зміцняє сили.

Якщо ми проаналізуємо час, який ми є спільно в Домі Молитви, то це складе приблизно від 5 до 10% загального проміжку прожитого часу, в теплих “ні се, ні те” членів церкви це 2%. І від 35 до 45% ми знаходимося на роботі та серед людей, які далеко не завжди знають Бога.

Це гнітюча обстановка безбожництва, і тому потрібно мати друзів, люблячих Бога, для короткого спілкування в ці періоди. Можливо це буде тільки телефонне спілкування, але воно завжди додаватиме сил духовних. Це дійсно зміцняє духовні сили.

4. Правильне душеопікунство (лікар)

Наскільки це важливо?

Кожний спортсмен та інші відповідальні люди, мають постійний лікарняний нагляд, і отримують поради, як поступати, щоб бути здоровим і сильним. Як зміцнити свою силу?

В духовному житті відбувається щось подібне, тільки з тією різницею, що кожен віруючий повинен мати душеопікуна, який завжди допоможе позбутись негативних емоцій, стресу чи чогось подібного, допоможе в плануванні і т.д.

Хто може бути душеопікуном? Це духовний брат чи сестра, кому ми довіряємо. Це може бути дружина чи чоловік. Важливо, щоб відносини були відкриті і довірливі. Душеопікун — це молитвеник, який уміє зберігати таємниці. Звичайно, це може бути диякон чи пресвітер, або хтось із проповідників.

Коли ми маємо душеопікуна, нам легше розібратись з духовними дарами, якими наділив нас Господь. Моліться про це і практикуйте. Душеопікунство послужить зміцненню ваших духовних сил.

Отож, Слово Господнє через пророка Наума закликає зміцняти свої стегна, та міцно скріпити свою потугу, тому що йде розпоршувач.

■ Іван Романюк, 47-й З'їзд ЗУЄБО

Сергій Санніков:

«Християнству не вистачає радикалізму, високої освіченості й стовідсоткової відданості»

Література, мистецтво, психологія, філософія, педагогіка, соціологія, релігійний екзистенціалізм, історія християнства, — у всіх цих поняттях Сергій Вікторович Санніков почуває себе дуже впевнено. Він має технічну, гуманітарну та духовну освіту. Студенти називають його генієм та у захваті слухають його лекції беручи участь у дискусіях. Сергій Вікторович — президент Євроазіатської Акредитаційної Асоціації, і пастор Першої Одеської церкви ЕХБ. Не дивлячись на все це, він залишається простим і цікавим співрозмовником. На запитання де він проживає, вагається відповісти, тому що багато подорожує, але будинок його знаходиться в Одесі (Україна). Своє життя він знаходить дуже захоплюючим та цікавим, а сучасним християнам радить виходити за рамки комфортної зони.

— **Якою діяльністю Ви займалися ще до покаяння?**

— Я часто змінював професії. Після інституту працював майстром по зварюванню, потім працював соціологом, згодом дійшов до філософії. Більше того, я займався літературою, був навіть членом молодіжної секції одеського відділення Союзу Письменників, і вчився там під керівництвом дуже гарного поета Ізмаїла Гордона. Але Господь повів мене іншим шляхом. Після покаяння й хрещення мені довелося піти з університету й працювати будівельником — штукатуром, що мені дуже подобалося і, найголовніше, я міг сам регулювати свій робочий графік. Це дало мені можливість свій вільний час використовувати для духовної самоосвіти. Дуже багато часу я провів в університетській науковій бібліотеці, де в мене був відкритий доступ. Там я читав богословські книги, і це була моя перша духовна самоосвіта.

— **Ким були Ваші батьки? Хто Ви за походженням?**

— В Одесі на запитання походження завжди відповідають "так" або "ні" (сміється). Я говорю "так". В мені змішалось багато націй. Звичайно, особливим предметом зацікавлення є моя "єврейська кров". Батько був наполовину єврей, мати росіянка, бабуся була полячка. Батько й мати були інженери, займалися гідрометеорологією. Обоє вони мали вищу освіту, і були звичайними радянськими трудівниками.

— **Розкажіть більше про свою сім'ю?**

— Ми одружилися коли я ще був 22 — ох літнім студентом. Дружина займалася живописом. Живопис був її ідеалом та мрією. Вона закінчила художнє училище в Одесі, потім художньо-графічний факультет в Одеському Педагогічному Інституті. Ми познайомилися в палаці студентів, де вона робила виставку своїх робіт. Трапилося так, що і їй довелося змінити професію. Короткий час пропрацювавши в художньому фонді, вона пішла працювати вихователкою в дитячому садочку.

Після періоду перебудови дружина почала викладати релігійну моральність для дітей у школі.

У нас двоє дітей, вони мають свої сім'ї. Донці 36 років, вона закінчила Економічний Університет в Одесі й працює в банку. Синові 28 років. Він живе у Фрезно (Каліфорнія). Закінчив Університет в Одесі як юрист, а зараз закінчує магістерську програму в Університеті в Фрезно, по спеціалізації миротворство й вирішення конфліктів.

— Я чула, що в минулому у Вас було дуже насторожене відношення до віруючих людей. Що саме сформувало у Вас таку негативну точку зору?

— Насправді, вона була не стільки негативною, а скільки загальноприйнятною. Цієї точки зору дотримувалися всі радянські громадяни, які проживали в атеїстичному суспільстві. У мене не було особистого заперечення релігії, віри або Бога. Це були народні упередження, які нав'язувались засобами масової інформації й самим суспільством. На той час всі знали і казали що віруючі — це сектанти та страшні люди, які приносять в жертву дітей та чинять оргії на своїх зібраннях.

— Як Ви стали віруючим? Чи легко було залишити минуле життя?

— Залишити минуле життя було дуже легко. Багато розповідають, що якщо людина займає високе положення в суспільстві, і через віру їй доводиться залишити все, то вона робить свого роду героїство. Насправді, ніякого героїства в цьому немає. Бути з Богом було дуже природньо й просто. Мене це поглинало й приносило тільки радість. У мене не було ні вагань, ні сумнівів, і тим більше не було відчуття, що я зробив героїчний вчинок.

В 1978 році нас відвідав добрий друг, відомий художник, який займав положення в суспільстві. Він залишив нам Новий Заповіт. Ми з дружиною почали його читати. І ось тільки читаючи цю книгу, я зрозумів, що Бог зовсім не такий, яким я Його собі уявляв. В мене не було ніяких аргументів на рахунок того, що Бога немає і що Біблія неправдива. Раніше, я завжди вважав, що Біблія переписувалась попами, і що вони дописували її, як хотіли. Але, коли я почав досліджувати історичний аспект написання Біблії, (зауважу, що здебільшого для дослідження я брав атеїстичні роботи), я усвідомив, що немає жодного прадавнього рукопису з іншим переписаним та зміненим текстом. Хоча й були якісь описки, друкарські помилки, різночитання, але вони були зовсім незначні. Мені стало зрозуміло, що говорити про неправильність Біблії й про зміну тексту — це не знати дійсного стану речей.

Віруючими ми стали разом із дружиною, і прийшли до цього розуміння також разом, тільки читаючи й обговорюючи Біблію. Коли ми ввірували, ми ще нічого не знали про церкву. Більше того, ми свідомо не хотіли йти в церкву. У той час крім православної церкви я ніякої не знав, а читаючи Новий Заповіт, я бачив протиріччя з тим, що написано й з тим, що практикується в православ'ї. Через деякий час ми почали відвідувати баптистську церкву в Одесі.

— Напевно у вас були друзі- професора, вчені. Як вони відреагували на те, що Ви стали віруючим?

— Потрібно врахувати, що це був 1978-79 рік, і в той час люди по-різному реагували на такі події. У нас було дуже тісне коло друзів, ми часто зустрічалися разом, відпочивали, подорожували. Коли ми із дружиною стали віруючими, тоді між собою ми розподілили, хто з наших друзів увірує раніше, а хто пізніше. Ми були впевнені, що всі вони прийдуть до Бога. Але, на наше велике здивування, усі вони категорично відмовилися спілкуватися з нами. Ми випали із цього кола, і не зустрічалися довгий час. З роками, один з них покаявся й несе служіння пастора. До цього ми не спілкувалися з ними, от тільки зараз деякі з них повертаються. Інші сприйняли добре. Моя співробітниця дуже зацікавилася, та згодом покалася. Деякі університетські колеги дивилися з по-боюванням.

— Що саме мотивувало Вас досліджувати історію християнства, адже Ви присвятили цьому багато свого часу?

— Коли в 1985 році Василь Логвиненко запросив мене читати лекції на заочно- біблійних курсах у Москві, історія християнства вибрала мене, а не я її. Мені просто призначили цей курс. Перед тим як викладати, я переглянув книгу по історії християнства, якою користувалися студенти, і дуже здивувався. Ця книга була стара по своєму підходу, і не відображала ніяких сучасних поглядів на історію християнства. Я почав прикладати великі зусилля, щоб знайти гідну книгу по історії християнства. Коли я зрозумів, що такої книги як я шукаю, немає, то вирішив її написати. Мені довелося написати книгу тільки тому, що не знайшов таку, як хотів. Я писав цю книгу 12 років. Тому можу сказати, що не я вибрав історію, а вона вибрала мене.

— Як Ви дивитесь на цей світ, і як сприймаєте своє життя?

— На світ я дивлюся, як на можливість самому виправитися й щось виправити в ньому. Світ — це творіння Боже, яке дане мені під деяку відповідальність. Господь мені вручив можливість вплинути на цей світ, і знаю, що Господь мене запитає, як я впливав, і що я міг зробити й не зробив.

До життя я ставлюся дуже позитивно. Вважаю, що потрібно радіти тому, що Бог дає сьогодні, а не засмучуватися від того, що може трапитися завтра. Життя це можливість. Господь дав мені дуже багато можливостей. Він послав мені багато гарних друзів, які завжди оточують мене на шляху.

— Кілька цікавих і вражаючих фактів про Ваше життя.

— Вони всі цікаві. От, наприклад те, що я зараз тут, це теж вражаючий факт. У мене все життя вражає. Якби життя протікало буденно, мені було б дуже складно жити.

— Як Ви розпоряджаєтеся своїм часом? Як мудро використовувати час?

— По-перше, потрібно ставити перед собою цілі. Одна із проблем — ми чітко не розподіляємо, що ми повинні зроби-

ти. Потрібно розставити перед собою пріоритети, щоб вони були кількісно описувані, і щоб їх можна було побачити, підрахувати й проаналізувати. Потрібно вміти планувати. Чітке планування допомагає вирвати час у марноти. По-друге, потрібно любити працювати й шукати резерви часу. Я, наприклад, багато своїх статей писав в аеропортах, у поїздах, та в літаках.

— **Як Ви думаєте, у який час ми живемо?**

— Те, що ми живемо у важкий час, це точно. Але також, ми живемо в радісний час, тому що теперішній час — це також можливість. Я завжди дивлюся на труднощі як на можливість стати кращим, щось написати, щось зробити, змінити. А якщо немає ніяких проблем і труднощів, то набагато менше й можливостей. Якщо говорити з біблійної точки зору, то дуже багато ознак вказують на те, що ми живемо в останній час на цій землі. А скільки буде тривати останній час, я не беруся говорити, цього ніхто не знає.

— **Як Ви можете охарактеризувати економічні потрясіння, які відбуваються у світі? Чи можна вважати це частиною останнього часу? Як християнам орієнтуватися в цьому часі, адже багато людей живуть у страсі?**

— У страсі жити абсолютно не варто. Економічна криза це не більш як нормальний етап розвитку суспільства. Економічні кризи й потрясіння були завжди. Напевно, це більше впливає на американців, тому що вони не звикли до криз, а для української людини криза — це ніби нормальне життя. У нас завжди криза. Безумовно, це відноситься до останнього часу, тому що останній час — це час потрясінь, і в тому числі економічних. Поки що я не знаходжу специфічних прикмет у цій кризі, які б указували на явний фактор останнього часу. Економічні потрясіння — це просто супутній фактор. Для мене кожен день — це день наближення приходу Христа.

— **Як Ви можете прокоментувати події, які відбуваються зараз у штаті Вашингтон? Ви напевно чули, що хочуть прийняти закон про гомосексуальні “шлюби”. Чи є моральне розтління суспільства показником останнього часу?**

— Безумовно, це зовсім розходиться із християнськими цінностями. Подібні факти чітко і ясно говорять про те, що суспільство втратило всяку християнську орієнтацію, а придбало якусь нетрадиційну. Останній час характеризується не стільки специфічними явищами, такими як гомосексуальні “шлюби”, а розпустою всього людства — втратою християнських цінностей. Навіть якщо й заборонять гомосексуальні шлюби, люди все одно залишаються зі своїми перекрученими думками. Я не говорю, що не треба проводити мітинги на захист сім’ї, але запитання повинно ставитися набагато глибше.

Багато християн повинні змінити своє байдуже відношення до цього запитання, і не дивитися на це з погляду простої демократії. Тому що я вважаю, що християнство повинно бути радикальним, вчитися відстоювати й зберігати свою християнську ідею.

— **Яка сама гостра проблема в християнстві, з якою Вам доводилося зустрічатися? І як її вирішувати?**

— Сама гостра проблема — це відсутність радикалізму, високої освіченості й стовідсоткової відданості. Християнству дуже не вистачає, (тільки прошу правильно мене зрозуміти) — “фанатичності”, і трішечки “божевілля”. Ранні християни, як і сам Христос, виглядали не зовсім нормально. Христос поведився за законами Небесного Царства, які не вписувалися в певну суспільну мораль. Нами повинні керувати закони Царства Небесного.

Проблема в тому, що християни сьогодні намагаються мати гарний вигляд, бути прийнятними, терпимими, щоб

зробити середовище в церкві комфортним, і не говорити про реальності духовного світу. Насправді — це хибна ідея. Коли християнство намагається бути схожим на світ, воно втрачає свою сутність. Тому я думаю, що теперішньому християнству не вистачає самовідданості раннього християнства. Вони саме тоді перемогли світ, коли не підлаштовувалися під суспільство, а своєю відданістю Христу і Його ідеалам показували зовсім інший спосіб життя.

— **Яке значення має для Вас свято Великодня, і які асоціації викликає у Вас слово “воскресіння”?**

— Свято Великодня для мене — це особливий день, і це головне свято церковного календаря. Не Різдво, а саме Великдень для мене головне свято. Дуже часто Різдво перетворюється в дитяче свято, більш комерційне та веселе.

По суті в ньому немає такої унікальності, яке є у Великодні. Свято Великодня — це свято всіх свят! Асоціація зі словом Великдень — це слова “воскресіння” і “життя”. Воскресіння для мене — це торжество майбутнього життя, яке стосується кожного. Коли ми святкуємо Великдень — ми святкуємо власне воскресіння.

— **Ви вже не перший раз в Америці. Як Вам слов’янські церкви в Америці й чим вони відрізняються від церков в Україні?**

— Коли я потрапляю в слов’янські церкви в Америці, то починаю вірити, що “машина часу” все-таки існує (сміється). Я начебто потрапляю на 20 років тому назад. Я бував в Америці й раніше, але тільки в американських церквах. Після 2000 року перший раз я потрапив у слов’янську церкву м. Сакраменто. Коли я вийшов за кафедру, у мене перехопило дух. Я раптом побачив майже всю свою громаду, з якою розлучився 20 років тому.

Церкви в Україні вже виглядають не так. Вони співають інакше, говорять по-іншому, люди вже зовсім інші. В Україні все змінилося, а в Америці емігранти намагаються зберегти те, із чим вони виїхали колись. Якщо церкви не зрозуміють, що вони повинні вийти до місцевого суспільства, то я можу передбачити дуже серйозні проблеми в цих церквах через 10-15 років.

— **Які практичні поради Ви можете дати, щоб уникнути цих проблем?**

— Треба зрозуміти, що церква не може існувати без людей. Така закритість закінчується звичайно “колапсом”. Церква повинна рости за рахунок місцевого населення. Потрібно вводити якийсь елемент англійської мови, англійську проповідь із перекладом, і т.д. Потрібно евангелізувати місцеве суспільство. Якщо церква не буде рости за рахунок місцевих людей, то вона взагалі перестане рости, а якщо вона перестане рости, то починає вмирати.

— **Що б Ви побажали віруючим у США?**

— У першу чергу я побажав би здорового фанатизму, тобто посвяченості та самовідданості, більше відкритості до місцевого співтовариства, уміння нести євангельську звістку людям навколо себе. Тоді почнеться природне нормальне життя церкви й християнина. Ну й ще довгих років життя.

— **Ваше побажання всім слов’янам, які живуть в Америці?**

— Я б побажав задуматися, навіщо вони роблять те, що вони роблять? Навіщо вони читають зараз цей журнал? Навіщо вони ходять на роботу, їдять, розважаються, їздять у Мексику? Якщо все закінчується могилою, то навіщо все це? Просто бажаю, щоб усі задумалися над цим питанням і знайшли відповідь. Можу підказати, відповідь є, — але її потрібно знайти.

■ Інтерв’ю провела Юлія Марук

Конкурс

«Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка
Проповідника
запрошує прийняти
участь у конкурсі
«Найуважніший
читач Біблії».

№10

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюється в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (Ми вже

оголосили відповіді чотирьох попередніх конкурсів в минулих примірниках журналу. Але на прохання читачів, наступні відповіді оголосимо лише по закінченню конкурсу.)

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA

98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Ви можете підключитися до конкурсу на будь-якому етапі!

1. **Де** нам приписано думати про в'язнів?
2. **Скільки** мужів з ім'ям Симон є в Новому Завіті і як їх розрізнити, хто вони? (підказка — 10 осіб).
3. **Троє** богобійних військових, котрі заслуговують любов і повагу віруючих.
4. **Хто вирубав** дерево не спитавши власника, і вчинив правильно?
5. **Хто зберіг** свою силу і здоров'я неслабнуче на протязі 45 років, до глибокої старості?
6. **Я був** бідним пастухом, і моє життя було незначним. Я їв плоди, котрі моя рука діставала із гілля дерев. І так продовжувалось до тих пір, поки Голос Божий не взяв мене від мого стада, і приставив до Свого. І я діяв так, як Він мені говорив. Хто я?
7. **Як спочатку** називався Єрусалим, і які два імені це місто буде мати потім?
8. **Яке** пророче слово потіхи і надії із книги Ісаї і Псалмів повторюється в Новому Завіті шість разів?
9. **Яким чином** сказано, що залізо стало легше води?

10. Твердині — це укріплені міста. Перед вами відомі міста-твердині. Поставте біля імен відповідні номери пунктів, хто був їх завойовником? :

1. Гат	_____ Давид
2. Єрихон	_____ Авімелех
3. Єрусалим	_____ Уззійя
4. Лахіш	_____ Омрі
5. Рабба	_____ Ісус Навин
6. Самарія	_____ Ісус Навин
7. Сіон	_____ Ісус Навин
8. Тевец	_____ Навуходоносор
9. Тірца	_____ Салманасар
10. Хеврон	_____ Давид

Та історія трапилася біля 320 року у вірменському місті Севастія, що в Каппадокії.

На той час у більшій частині Римської імперії гоніння на християн припинилися, адже імператор Костянтин видав 313 року указ, за яким усім мешканцям держави, серед них і християнам, надавала-ся свобода віровизнання. Співправителем Костянтина був Лікіній, ревний язичник, — він хоч і поставив свій підпис під цим указом, проте час від часу вчиняв антихристиянські погроми та репресії у підвладних йому областях.

В місті Севастія, майже на самісінькому кордоні Римської імперії, стояла військова залога. Нелегка була служба у цих вояків — часто із межових земель, що не належали ані Риму, ані Персії, набігали на прикордонні міста й села розбійники. Ворохобники вірили у свою безкарність, а тому грабували й палили маленькі поселення, убивали їхніх жителів або забирали їх в неволю, щоб потім продати у рабство, нападали на купецькі каравани та подорожніх, а потім ховалися в горах і лісах — шукай вітру в полі.

Тож, не лише для охорони кордону, а й для захисту народу від розбійників послав імператор до Севастії велику залогу з добірних вояків. І справді, новий загін легіонерів відзначався доблестю, чесністю й непідкупністю, суворою дисципліною, а його командири — військовою мудрістю. Чимало славних перемог здобули ці воїни, й незабаром на прикордонні запанували мир і спокій. Сам кесар наказав нагородити хоробрих вояків.

Минув час, і якось до Севастії прибув Агріколай, воєначальник, якому підкорялися всі війська в Каппадокії, ревний поборник поганської віри. Захотів він нагородити солдатів і офіцерів, які служили в цьому місті, бо багато чув про їхні перемоги та звитяги. Й надумав улаштувати свято — з бен-

Божі воїни

Оповідання про 40 севастійських мучеників

Переповіла Зоряна Живка

кетом пишним, іграми та змаганнями. Вирішив Агріколай почати це свято з подячного богослужіння на честь шанованих ним богів. Яким же був його подив, коли він почув, що більшість вояків із севастійської залоги, і то найдоблесніші, є християнами. Спершу не повірив і наказав привести їх до себе, щоб вони тут-таки, перед його очима, спростували недостойні плітки.

Вишикувалися перед ним легіонери, й Агріколай мовив:

— Дійшли до мене чутки, що серед вас є християни. Принесіть жертви богам — нехай буде спростовано наклеп цей! І я нині ж накажу знайти й покарати наклепників!

Відповів на те старший із офіцерів залоги на ім'я Киріон:

— То не наклеп, пане, ми всі, що тут стоїмо перед тобою, — християни.

— Не може бути, щоб найдоблесніші римські воїни були християнами! — вигукнув Агріколай. — Коли у багатьох битвах ви здобули перемогу мудрістю й обачністю, то чому зараз чините нерозумно? Принесіть з доброї волі жертву богам, аби не зазнати поразки! Нині перед вами стеляться дві дороги. Або вшануєте моїх богів і за це дістанете почесні великі. Або ж,

у разі непокори, вас буде позбавлено всіх звань і нагород і запроваджено до в'язниці як бунтівників.

Знову виступив наперед Киріон і мовив:

— Коли ми, як ти сам про це свідчиш, пане, мужньо й віддано билися за царя земного, то Небесного Царя не зрадімо поготів.

— Бачу хоробрість вашу, але й вірю у вашу обачність, — хитро відповів Агріколай. — Даю вам час на роздуми до ранку.

По цьому воїнів відвели до тюрми.

Увійшовши до холодної темниці, ці мужі Божі заспівали псалом "Хто живе під охороною Всевишнього, той під покровом Бога Небесного оселиться..." І сказав один із легіонерів:

— У бою за батьківщину народилося, з волі Господньої, побратимство наше, у стражданні за віру Христову — змужніє.

Потім вони схиляли коліна і склали молитву, за нею знову проспівали псалом — і так провели увесь день і потім усю ніч.

А опівночі почули воїни голос Господній:

— Добрий початок волевиявлення вашого, а хто витерпить до кінця, той спасений буде...

Ранком Агріколай викликав воїнів із темниці та знову виступив перед ними із промовою, наполегливо переконуючи принести жертву поганським богам:

— Чимало воїнів у кесаря, — завершив він, — але жоден із них не зрівняється з вами ні мудрістю, ні хоробрістю, тож не робіть нічого такого, за що я мусив би вас покарати. Лише від вас нині залежить, чи зберегти прихильність імператора, чи накликати на себе його гнів.

Але воїни були непохитні у своїй вірі й не піддалися на лестощі та підкуп. Воєначальник наказав закувати їх у кайдани та знову кинути до темниці.

Цілий тиждень тримали севастійських легіонерів у в'язниці. Агріколай не посмів сам вчинити суд і скарати героїв, відзначених похвалою кесаря, тому чекав на прибуття до Севастії Лісія, намісника і близького друга імператора Ликінія. Він мав широкі повноваження — чинити суд, милувати й карати від кесаревого імені.

А воїни Божі — серед них були й досвідчені зрілі чоловіки, і юнаки, які лише нещодавно вступили до війська, — провадили дні й ночі в молитвах і співах псалмів. Вони згадували всі ті пригоди й небезпеки, що їх зазнали, служачи у Севастії, та славили Господа.

Одного разу Кирион, що був старшим над ними, мовив:

— Кріпімося, браття! Хіба мало було в нашому житті походів і завдань, коли ми важили життям? Скільки разів за ці роки траплялося, що нас лишалося сорок проти загону незрівнянно більшого за нас, і не було як послати по підкріплення? Хіба залишав нас Господь? Ні, ми виходили з перемогою із бою, а часто навіть без втрат і поранень, бо справа наша була справедлива. І нині ми стоїмо на смерть у битві, тільки ворог наш невидимий — диявол, що хоче занапастити людські душі, але Бог Живий — наша поміч, і Він так само з нами, як і тоді, й доля наша — в Його руці...

Аж ось приїхав намісник Лісій. На врочисте судилище зібралося чи не все місто — хтось співчував воїнам, звитяги яких були відомі севастійцям, хтось обстоював вшанування старих богів і осуджував християн.

Лісій вислухав звинувачення, вислухав ув'язнених легіонерів і підтвердив рішення, виголошене раніше:

— Якщо принесете жертви богам, то повернуть вам колишні звання та почесні, ще й нагороду отримаєте, а як ні — то зазнаєте тортур і будете страчені, як злочинці.

Але жоден воїн не зрікся Христа.

Знову їх кинули до в'язниці та стали щодня брати на тортури, аби зламати дух і схилити до ідолослужіння. Проте всі солдати були міцні у вірі — не зломило їх ні бичування, ні інші катування. Тож, за тиждень Лісій підписав наказ про страту.

А того року сталося в Севастії щось дивовижне, дехто це вважав за чудо, а дехто за знак богів і пересторогу, — у теплій країні, котра не знала справжньої зими, раптом випав сніг і вдарили такі морози, що озеро за містом вкрилося кригою та замерзло. Дізнавшись про це, вигадав намісник ще одне випробування для в'язнів.

За його наказом, зранку сорок воїнів-християн роздягнули й вивели на лід, на березі ж розвели вогнище й виставили охорону, яка мала пильнувати, щоб не втекли приречені до страти.

— Якщо хтось із вас захоче відректися від віри своєї та пристати до давнього римського звичаю, хай іде сюди — його нагодують і відіграють. А хто бажає — хай стоїть на смерть, на такім холоді всі ви до вечора підете в могилу.

Знявся сильний вітер, лютувала сніговиця, мороз проймав до кісток, а сорок оголених святих воїнів стояли посеред замерзлого озера та співали псалми. Довкола чатувала сторожа.

Звечоріло, вже й мучителі померзли та стомилися. Лісій із Агріколаєм давно повернулися до міста, лише варта залишилась на березі, а Божі звитяжці все стояли та стояли, славлячи піснями Небесного Володаря.

Аж раптом опівночі пісня обірвалася. Сторожа, що грілася навколо багаття, побачила одного із сорока, який не витримав тортур і здався... Проте, щойно він наблизився до багаття, тієї ж миті впав мертвий.

Тепер посеред озера лишилося не сорок, а тридцять дев'ять воїнів, але стояли вони мовчки — згасла славослівна пісня, що підтримувала їхню мужність.

Аж раптом один із легіонерів, що стояв на березі серед сторожі, скинув із себе теплого плаща й увесь одяг і кинувся на лід із вигуком: "І я християнин!" Товариші спробували його зупинити:

— Що ти робиш? Чи ти здурів від холоднечі? Отямся! Вони ж приречені!

На це воїн відповів:

— Якби ви побачили те, що нині мені відкрилося, то також поскидали б плащі й кинулися за мною! Я бачив, як відчинилося небо й ангели Божі,

осяйні, як сонце, несли сорок вінців, гарніших, аніж усі скарби цього світу. І тридцять дев'ять ангелів спинилися над озером, а сороковий завмер обіч і заплакав: "Кому я маю віддати вінець, призначений Господом?" Досі я насміхався з них, — він показав на лід, — а тепер бачу, що правду вони казали. Ці солдати не дарма зреклися своїх звань і почесей, перетерпіли ув'язнення й тортури. Вони служать Цареві, могутнішому за імператора, і за вірність їхню буде їм нагорода.

Тоді відпустили його, крикнувши навздогін:

— Здурів бідака! Ну нічого, як змерзне, чекаючи на ангельський вінець, то опам'ятається й вернеться по солдатський плащ.

За хвилину знову залунала над озером пісня хвали.

Здивувався Лісій, побачивши зранку на льоду сорок воїнів — і всіх живими.

Три дні тривали тортури, на четвертий же намісник наказав мучеників стратити, а їхні тіла спалити, щоб християни Севастії не змогли забрати та поховати своїх братів.

...Церковне життє севастійських мучеників закінчується так: "Коли догоріло вогнище, ненаситні кати кинули кістки мучеників до річки, щоб не змогли їх вшанувати християни. Але третього дня воїни з'явилися уві сні єпископові Севастії, блаженному Петрові з проханням дістати їхні останки з ріки. Єпископ вчинив за словом мучеників і поховав їх у почесному місці. Імена ж їхні залишилися нащадкам: Кирион, Кандід, Домн, Ісихій, Іраклій, Смарагд, Євник, Валент, Вівіан, Клавдій, Приск, Феодул, Євтихій, Іоан, Ксанфій, Іліан, Сисиній, Аггій, Аетій, Флавій, Акакій, Екдит, Лісімах, Олександр, Ілій, Горгоній, Феофіл, Домитіан, Гай, Леонтій, Афанасій, Кирил, Сакердон, Миколай, Валерій, Філоклімон, Северіан, Худіон, Мелітон та Аглай".

Але існує ще й легенда, яка оповідає, ніби єдина донька Лісія, побачивши стійкість Божих воїнів, повернулася до Христа. Вона таємно покинула батьківський дім і назавжди оселилася в монастирі, приєднавшись до дів у вдовиць, які присвятили життя своє Господу й Церкві. Бо кров мучеників — то насіння Боже, що приносить плід у стократ. ...Багато років шукав доньку намісник і не міг знайти, і картав себе за те, що втручав у ту справу з легіонерами-християнами, і ніколи вже не знав спокою він після страти севастійських мучеників.

Зітре Господь сльозу з очей скупую,
Утішить, підбадьорить, обійме.
І скаже: Вірний раб, тобі дарую
Велике, неосяжне, неземне.

Ти на землі був вірний у малому,
І той талант, що Я для тебе дав
Ти не ховав, не ніс його додому,
Ти цим талантом щиро працював.

Ти кожний день: і в радості, і в горі,
Хоч як там тяжко не було тобі,
У злагоді, смиренні і покорі
Звершав свій шлях життєвий на землі.

Звершав правдиво, чесно і спокійно,
Моє знамено правди і любові
Тримав ти у руках своїх постійно
З неправдою й гріхом у боротьбі.

Не лінувався працювати в церкві,
Відвідати недужих і слабих,
До дому Божого ти прагнув усім серцем
І благодать була в устах твоїх.

Ти підкріпляв знеможених, безсилих,
А впавшим встати ти допомагав.
Ти прикладом ставав для боязливих.
А малодушних словом потішав.

Ти ніс Євангелію у народи,
А полум'яним словом закликав
Усіх людей на шлях святій свободи,
Свободи, що Господь подарував.

Хоч люди світу часто зневажали
Тебе за Твою вірність і любов,
Ти втримав вічне Слово віри й правди
І злую волю Словом поборов.

Роки спливали, танули і сили,
Та ти тримавсь за Мене і тоді,
І все життя до самої могили
Ти славив Бога всі прожиті дні.

Ввійди, Мій раб, в Мої святі оселі,
Я нагороду не зміню твою.
І в небесах щасливий і веселий
Зі Мною будеш жити у раю.

Михайло Клекоць

Чи готовий?..

Чи готовий, мій друже, зустріти Христа?
Коли день той нежданно почнеться.
Не пусті це слова, не реклама пуста;
Мабуть кожна людина здригнеться!

О Господь, приготуй до приходу Твого,
Щоб я вірним Тобі залишився.
Щоб любив я Тебе, а також прославляв,
І на ниві Твоїй ще трудився.

Ми бажаєм, щоб люди пізнали Христа,
Полюбили від щирого серця,
Залишили гріхи, стали славить Христа;
Будем ревно про це ми молитися.

Ми бажаєм всім людям спасіння й добра,
Щоб нове в них життя почалося.
Бог теж хоче цього, і хай буде воно
Для людей наче світло хороше.

О мій брате, прийми добру вістку оцю,
Не спізнися, Господь закликає;
Завтра може, вже бути запізно тобі,
То зроби це тепер, — Він благає.

Бог так любить всіх нас, що Ісус постраждав
На хресті, — Він віддав Свого Сина
На страждання важкі; щоб життя вічне мав,
Хто в цю вістку правдиву повірить.

Христос кличе усіх в Своє Царство небес,
Він спасіння дає, — не вагайся;
Завтра день вже не твій, — так говорить Господь,
Тож прийми ти Його і покайся!

Євген В. Вавринюк, м.Кент, 1.10.2008

Обама: "США не є християнською нацією"

Під час турецької прес-конференції, присвяченої американським взаєминам з мусульманськими країнами, президент Барак Обама заявив, що США не вважає себе християнською нацією. "Незважаючи на те, що відсоток християнського населення країни досить великий, ми не вважаємо себе християнською нацією, або іудейською нацією, або мусульманською нацією, — сказав Обама. — Ми вважаємо себе нацією людей, яких поєднують ідеали і цінності".

Це висловлення президента США нагадало всім його колишню заяву в 2007 році, коли він сказав, що "незалежно від того, ким ми були раніше, ми більше не є просто християнськими націями".

Ці висловлення президента США викликали обурення, тому що вони пролунали всього тиждень після того, як вийшла публікація в журналі Newsweek, де приводиться статистика, яка показує, що 62% опитаних назвали США християнською нацією.

Комісія США з релігійної свободи назвала 13 "грубих порушників" прав віруючих

Комісія США з Міжнародної релігійної свободи рекомендувала президенту Обамі назвати 13 держав, де здійснюються "кричущі порушення" принципів свободи віросповідання "країнами, що викликають особливу стурбованість" американської адміністрації.

Нова редакція щорічної доповіді Комісії була опублікована на її офіційному сайті 1 травня. Список "порушників" цього року майже ідентичний торішньому, але поповнився Нігерією. За даними Washington Times, не всі члени Комісії погодилися з цим рішенням — формально уряд не причетний до зіткнень на ґрунті релігійної конфронтації в цій африканській країні. В листопаді минулого року сотні людей загинули і не менше 10 000 стали біженцями в результаті кривавих зіткнень між християнами і мусульманами в місті Джос, і Комісія з релігійної свободи звинувачує федеральну владу, керівництво штату і місцевий уряд в тому, що вони "терплять постійні порушення" прав віруючих. Бездіяльність влади "створила клімат безкарності, що привело до загибелі тисяч людей", — говориться в доповіді. Інші країни, що "викликають особливу стурбованість" у зв'язку з порушеннями принципів свободи віросповідання, — Північна Корея, Єгипет, Іран, Ірак, Пакистан, Китай, Саудівська Аравія, Туркменістан, Узбекистан і В'єтнам. Декілька країн опинилися в "списку особливої уваги": Росія, Афганіс-

тан, Білорусія, Куба, Єгипет, Індонезія, Сомалі, Таджикистан, Туреччина і Венесуела. Комісія стежитиме за розвитком подій в цих державах, "природою і кількістю порушень релігійної свободи при участі чи бездіяльності урядів". Російська Федерація попала в цей список, зокрема, через недавно створену при Міністерстві юстиції Експертну раду з проведення державної релігієзнавчої експертизи, яка зможе впливати на отримання реєстрації релігійними організаціями. Незадоволеність викликає і фігура голови Ради Олександра Дворкіна — автори доповіді вказують на його різкі заяви про Товариство свідомості Крішні, Свідків Єгови, неоп'ятидесятників і деяких ісламських групах, а також на відсутність в Дворкіна "академічної освіти в області релігієзнавства". В червні поточного року члени Комісії з релігійної свободи планують відвідати Індію та вивчити ситуацію з правами віруючих в цій країні. Американські експерти побувають в штаті Орісса, де місцева християнська меншість постійно піддається насильству, і Гуджарат, де в результаті зіткнень 2002 року були убиті тисячі мусульман.

В столиці США узаконені одностатеві "шлюби"

ВАШИНГТОН. Міська рада Вашингтону, федеральний округ Колумбія, схвалила законопроект, що дозволяє одностатеві "шлюби". Як передає ВПС, на підтримку цієї ініціативи виступили більшість членів ради — учасників голосування. Лише один з 13 виступив проти нового закону — колишній мер Вашингтону Меріон Беррі. Найближчим часом законопроект буде відправлений на схвалення теперішньому меру столиці США Едрієну Фенті, відомому прибічнику одностатевих "шлюбів", після чого попаде в американський конгрес. Проте, більшість американців виступають проти легалізації одностатевих "шлюбів". Про це свідчать дані соціологічного опитування, проведеного каналом CNN і компанією Opinion Research Corporation. При цьому соціологи встановили, що серед молодих американців переважають прибічники легалізації. Проти легалізації одностатевих "шлюбів" виступили 54% опитаних, "за" висловилися 44%. Серед осіб у віці від 18

до 34 років доля прибічників легалізації складає 58%, серед тих, кому від 35 до 49 років, — 42%, а в категорії 50-64 років — 41%. Серед самих літніх респондентів, яким 65 і більше років, за легалізацію виступили лише 24%. В даний час в різних штатах США активно йде боротьба за легалізацію "шлюбів" гомосексуалістів. На даний момент подібні "шлюби" реєструють в Массачусетсі, Коннектикуті і Айові, а у Вермонті відповідний закон набере чинності у вересні. Крім того, близький до легалізації одностатевих "шлюбів" Нью-Гемпшир. Як показало опитування CNN, майже в половині респондентів (49%) є член сім'ї або близький друг з нетрадиційною сексуальною орієнтацією. Це на 8% більше аналогічного показника 1998 року і на 17% — показника 1992-го. Тут також спостерігається розрив поколінь: в наймолодшій категорії опитаних є гомосексуальні друзі або родичі в 58% випадків, а в самій літній — лише в одному випадку з трьох.

Знайдіть в клітинках слова виразу: Крапля точить камінь не силою, а частим падінням

Я	І	Д	Р	Т	В	Б	І	В	Ю	П	Ь	М
В	К	Б	Я	Н	Е	Ь	Ю	М	Є	Ч	І	П
Ч	П	А	Ь	Т	Ж	М	Я	С	Т	Ж	А	Л
Р	И	О	М	В	Я	Ь	Б	Л	П	Ю	О	П
Д	С	Б	И	І	И	С	Д	И	П	Т	Є	Ж
В	И	С	Ж	Р	Н	Є	Б	Д	Ь	А	Л	М
И	Л	Ю	Ч	С	Ж	Ь	Р	Я	Є	Ч	Р	О
Л	О	М	Б	Є	Т	Ю	Т	Л	С	Р	Ж	К
Т	Ю	П	Т	И	Ж	Я	Б	Д	Ю	Є	О	М
О	Л	Р	Ч	В	И	Ч	А	С	Т	И	М	Ю
И	Ю	О	Д	Я	О	Б	Є	Ж	Ч	Л	Д	И
Є	Т	Ж	Л	М	Я	Н	Н	І	Д	А	П	Б
Ь	Ю	Я	М	Ч	Б	И	Т	С	Т	М	Ь	И

Відповіді на кросворд опублікований у №1 за 2009 рік, "Ознаки Пророка Йони":

По горизонталі: 3. порт 5. пророк 8. єретик 9. Еней 12. вода 13. лотоп 15. руїна 18. суходіл 19. диво 20. безодня 23. плата 24. віра 25. жертви 27. смерть 29. площа 30. Лука 33. крові 37. обітниця 39. вітри 40. кріт 42. втеча 44. засуви 45. лист 46. сонце 47. тінь
По вертикалі: 1. страх 2. море 4. боги 6. омега 7. занепад 10. авва 11. вітра 14. молитва 16. Ніневія 17. зверне 21. образ 22. день 23. попіл 26. храм 27. сорок 28. буря 31. гнів 32. зірниця 34. обвивав 35. біда 36. Бог 38. нутро 41. кит 43. ніч

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-БAPTISTІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTISTСЬКА Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Олександр Василенко
(916) 223-5632

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква

міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- БAPTISTСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92344
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

